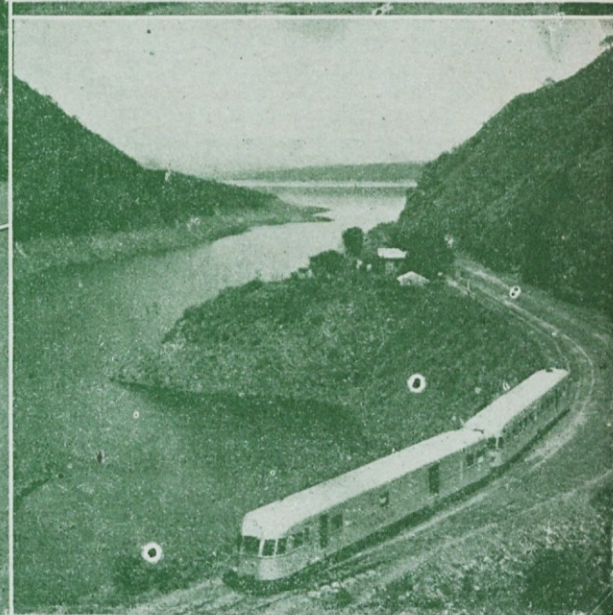

DUHOVNO ŽIVLJENJE

VIDA ESPIRITUAL

LETO XI. - ŠTEV. 181 AÑO XI. - NUM. 181
FEBRUAR 1943 FEBRERO 1943

El gráfico presenta algunas bellezas características de Córdoba y sus alrededores, famosa tanto por sus iglesias monumentales y recuerdos históricos, cuanto por las bellezas de sus valles y sierras.

El P. JUAN HLADNIK se ausentará de Buenos Aires desde el 1º hasta el 17 de Febrero, para visitar la Colectividad en Mar del Plata, Bahía Blanca y Río Negro.

ROJAKOM NA JUGU

Na mojem potovanju bom prišel v MAR DEL PLATO 31. januarja zvečer in se bom oglasil pri Lupinu (Cincuentenario in Córdoba). Mašo bom imel v cerkvi sv. Petra.

V TANDILU bom 5. februarja ob 16.38. Če ima kdo tam kakega znanca naj mi da njegov naslov.

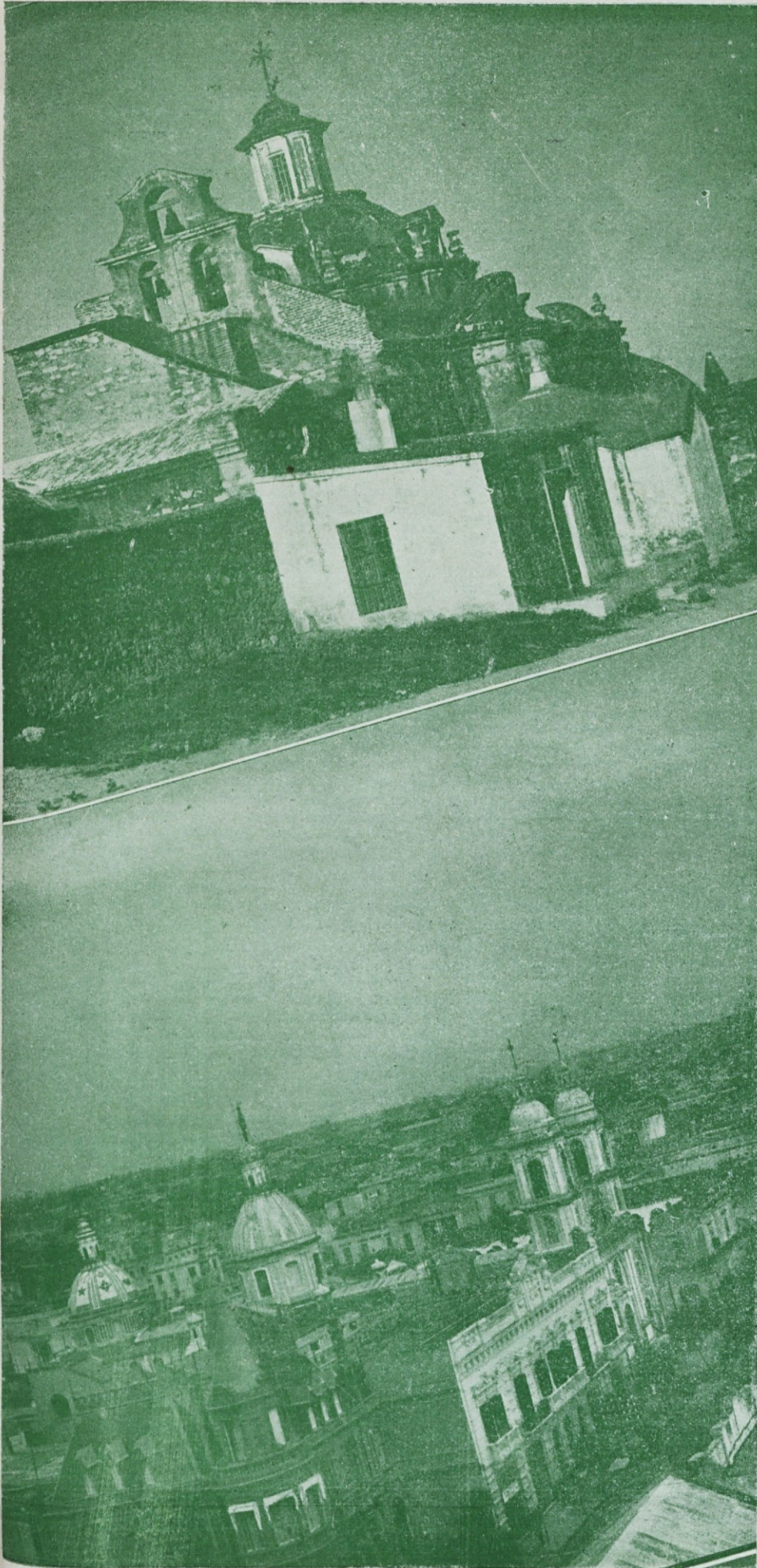
V CINCO SALTOS bom prišel v nedeljo 7. februarja ob 9.40 in bo tam maša ob 10 in 11 uri. Za Slovence bo ob 11 uri. Tam bo prilika za spoved, pred mašo, kakor tudi drugod povsod.

V PLAZA HUINCUL bom prišel v sredo 10. februarja ob 3 uri popoldne in bom ostal tam do četrtega 11. februarja ob 17.57, ko bom odpotoval

V VILLO REGINO, kamor pridem v četrtek 11. febr. ob 23.11 in bo tam sv. maša in prilika za spoved 12. in 13. febr.

V BAHIJO BLANKO pridem 13. febr. v soboto ob 19.50 in ostanem tam do ponedeljka ob 10.25 na kar odpotujem v

V OLAVARRIJO, kamor pridem 15. februarja ob 16.20 uri. Sv. maša bo v torek in sredo v Olavarriji in odpotujem 17. febr. ob 16.20.

CERKVENI VESTNIK

7. FEBR.: Ob 11 uri maša v Cinco Saltos.

7. FEBR.: Maša na Avellanedi za Korpič Mikloš in Ana. Molitve na Avellanedi.

14. FEBR.: Maša na Avellanedi ob 9.30 za Štefana Hajdinjak.

14. FEBR.: Sv. maša v Bahiji Blanki in prilika za spoved v salezijanski cerkvi.

21. FEBR.: Maša na Paternalu za Alojza Štolfa.

Pri sv. Rozi za brata Majer ob 12 uri.

Molitve na Avellanedi.

28. FEBR.: Maša na Avellanedi.

Molitve na Paternalu in shod Bratovščine.

PUST IN POST

9. marca bo postni terek.

PEPELNICA je 10. marca. Ta dan je strogi post in začetek 40 dnevnega posta.

Postna postava je sledeča:

STROGI POST je: na pepelnico in vse petke v postu. Te dneve se ne smejo uživati mesne jedi in si je treba v jedi pri-
trgati.

POST JE KORISTEN ZA DUŠO IN ZA TELO. Za dušo, ker zahteva od človeka žrtev lastne želje. Kdor se odreče svoji želji radi Boga ima s tem zasluženje za nebesa.

Koristen je pa tudi za telo, kajti največ notranjih boleznih ima svoj vzrok v preobilni hrani, ker se premnogo ljudi da voditi svoji želji in ne po resnični potrebi svojega organizma.

OH TA PUST...

V postnih dneh nekateri ljudje kar ponoré. Toda dokler je njihovo bedačenje v skladu z božjo postavo, dokler ne krši postav človeške dostojnosti in ne spravljajo v nevarnost nedolžnosti, naj še bo. Toda čuvati se je treba, da se ne daje nobeno pohujšanje. Saj je vsem znano, kako hitro so ljudje pripravljeni slediti slabemu zgledu in kako težko jih je pridobiti zato, da bi storili kar je čednostno!

IZ UPRAVE

Cenjeni bralci ste že opazili, da tiskamo našo revijo na prav dobrem papirju. Potrebno je to, kajti tako je D. Ž. vsaj spodobno, da ga lahko pokažete in nam je v čast. Toda strošek se je spet povečal za 10 \$ mesečno. Zato prosimo vse prijatelje naše revije, da radi primaknete kaj tudi za tiskovni sklad.

Zbirka za sklad v zadnjih 2 mesecih: Madon 1.—, Lavrenčič 1.—, Medvešček 1.—, Godina 1.—, Vrabeč 3.—, Bojnec 1.—, Cotič K. 1.—, Persolja 1.—, Glavič 1.—, Smerdelj 1.—, Rutar M. 3.—, Ana Jug 2.—, Cingerle 1.—, Rozič 3.—, Kirn F. 1.—. Skupno 22.— \$.

BRATOVŠČINA ŽIV. ROŽ. VENCA

ima shod na:

AVELLANEDI 21. februarja,
na PATERNALU 26. februarja.

"LA VIDA ESPIRITUAL"

es una revista mensual de la Colectividad Eslovena.

Invitamos a los simpatizantes que también se suscriban y consigan suscritores y avisos para contribuir al seguro sostenimiento de esta revista. El abono es solo de 2 \$ anuales.

EL DIRECTOR de la Revista es el capellán de la Colectividad, Pbro. Juan Hladnik, residente en la Par. Santa Rosa de Lima, Pasco 431. Telef.: 48-3361 y 0095.

ADMINISTRACION: Paz Soldán 4924. Tel. 59-6413.

**ALGUNOS CUADROS SOMBRIOS
LA CARTA DE UN OBISPO**

En vista del sufrimiento de su pueblo, perseguido, maltratado, violado en todos sus derechos, sin respetar edad ni sexo; sin examinar la culpabilidad y sin hacer caso de la moral ni de la religión, mandó Mons. dr. Srebrnič, el obispo de Krk (isla Veglia) situada en el Adriático Norte, una carta a Su Santidad el Papa Pio XII en la cual documenta una serie de las atrocidades, cometidas contra el pueblo de su diócesis y en las regiones vecinas.

No tenemos la intención de repetir aquellas lamentables escenas. Solo nos limitaremos a reproducir un pasaje, en el cual pide el distinguido eclesiástico ayuda de la Santa Sede para su pueblo desamparado, destacando el gravísimo peligro para la religión católica en las regiones ocupadas por las fuerzas italianas.

"Semejantes atrocidades cometen las autoridades italianas diariamente. La población no encuentra compasión ni protección.

Es cierto que los nazis alemanes cometen iguales crueldades, pero hay una diferencia: ellos profesan, públicamente ideas paganas y materialistas; el ejército y el pueblo italiano por lo contrario es bien católico. Al ejército acompañan por doquiera numerosos capellanes militares y sacerdotes católicos. Este hecho, por demás importante, sugiere al pueblo oprimido la idea de que el catolicismo, al permitir semejantes brutalidades, no tiene ni voluntad ni poder para impedir y combatir tal proceder.

Tales pensamientos confunden al pueblo, dando fácil acceso a la propaganda contraria a la religión. Las consecuencias son: 1º el debilitamiento de la confianza en la Santa Madre Iglesia y de la fidelidad al Santo padre; 2º los numerosos adeptos que va encontrando el comunismo que se presenta como la única esperanza que puede librarles de la opresión italiana, protegiéndoles en los bosques.

Esta carta fué entregada el 14 de junio de 1942 a Mons. Maglione, secretario del Vaticano.

**UN MENSAJE DE LAS JOVENES
ESLOVENAS**

Al ocupar los italianos las provincias eslovenas, trataron en toda forma de conquistar la simpatía de las jóvenes. Pero ellas han dado un ejemplo magnífico tanto de su firmeza nacional como de su valor moral.

En vista de que todos los halacos no quebrantaban la firmeza de las jóvenes eslovenas se valieron los militares hasta de violentas invasiones en las casa particulares, raptando a las jóvenes, lo que provocó una reacción violentísima del pueblo que no tardó en asumir la de-

fensa de sus jóvenes. Las consecuencias fueron matanzas de rehenes... ¡Como si se tratara de causas de rebelión!

Siguió luego un acto por demás ofensivo a los derechos cristianos y humanos: El comandante italiano de Ljubljana exigió a la intendencia, 45 jóvenes entre 18 y 22 años de edad, para la guarnición allí instalada aludiendo razones escandalosísimas.

Esas 45 jóvenes eslovenas despacharon un mensaje secreto a la esposa del presidente Roosevelt, que logró llegar a su destino y que dice entre otras cosas: "Nosotras podemos decir que hemos acabado nuestras miserables vidas. Pero en nombre de nuestras jóvenes compatriotas levantamos un grito de protesta contra las violaciones brutales que la soldatesca italiana ejerce contra las mujeres eslovenas. Sepa, dignísima señora, que no hay palabras para expresar el sadismo de los corrompidos invasores, que se valen de los medios más horribles para obligarnos a satisfacer sus pasiones."

Este mensaje logró a llegar a Egipto y de allí a su destino.

Las pocas noticias nuevas que pueden filtrarse a través del control del eje son gritos de seres desesperados, a quienes no les queda otro remedio para conservar la vida que adherirse a los guerrilleros, sin preguntar cual es la tendencia de ellos, ya sean los del "frente de libertad" (de tendencia comunista), o los del grupo de Draža Mihailovič cuya orientación es nacionalista.

Lo cierto es que aquellos que se deciden permanecer en sus casas, son el blanco seguro de las represalias de los invasores, no teniendo pues otra perspectiva que la muerte.

Ante el peligro de que los aliados busquen entrar a Europa "por la puerta trasera", abriendo el "segundo" frente en los Balcanes, parece inminente la ocupación total de las regiones eslovenas por los alemanes. Lo mismo sucederá con Croacia, Dalmacia y la totalidad del territorio yugoslavo, considerándose a los italianos incapaces de oponerse con eficacia a la tentativa de invasión.

SVETOGORSKA ZASTAVA

Zbirka Vida Čebtron: Po 2 \$: Pirih M., Škrk A. in Hlačer K. Po 1.—: Ostrouška F., P. J., Ličen J., Suban J., Koradin M., Švara A., Zupec M., Škabar J., Bele M., Mavec M., Primožič A., Tomažič, Bogotec F., Korelec J., Novak A., Purjč F., Klinac F., Guštin G., Markovič, Furlan F., Bandelj F. V manjših zneskih razni darovalci 5.65. Skupno zneske 32.65 \$. Od tega je bilo najavljeno že preje 28. Prišteti je torej 4.65 \$.

Nadalje so prispevali: Mahnič 2.—, Borkan 1.—, Budin J. 3.—, Genta R. 2.—, Lazar A. 1.—, Kurinčič F. 3.—, N N. 1.—, Lisjak M. 2.—, Matevžič 5.—, Pangoš 1.—, Cunja 3.—, Ferligoj 3.—, Filipičič F. 1.—, Tutta K. 1.—, Pečenko A. 3.—, Orlovsky 3.—, Guštin G. 1.—; Taučar J. 1.—; Ravbar M. 2.—, Ravbar Alb. 1.—; Hlača K. 1.—; Roje L. 2.—; Guštin K. 1.—; Colja A. 1.—, Platiše 1.—, Gulin R. 1.—.

Zbirka Grežer: 23.— \$: Pregare, Cigoj, Zupančič, Simčič, Ciak, Vidav, Mlač in Suban po 1.— \$; Rijavec 2.— \$; Zele 2.— \$; manjši prispevki skupno: 4.— \$; Grežer 7.— \$; Gulin R. 1.— \$; Neimenovani: 8.— \$. Zbirka v San Antonio in nekateri na drugi listi Vide Čebtron 28.35; Skupno: 111.— \$. Preje nabrano 209.—. Imamo torej nabranih 320.— \$.

Zastava bo stala 440.— \$. Zato prosimo, da še prispevate.

Dobro zabavo!

V predpustnem času se mnogi ljudje obnašajo, kot da bi bila zabava edini namen življenja. Kdo bo ocenil stroške, katere si nalagajo za maškeradne obleke? Za kak plemenit namen dobrodelnosti nimajo pa ničesar!... Tedne in tedne žive samo v mislih na pustno norenje in zgube cele noči v zabavi, da so nezmožni za vestno delo naslednji dan.

Kako je mogoče, da podleže taki "modi" prevdaren človek v sedanjem času, ko milijoni umirajo v najhujši bedi, pod najstrašnejšimi nasilji, pod nepopisnimi krivicami? In ob misli, da so to lastni bratje, morda stariši, morda otroci?...

Kljub večnim izkušnjam človeštva, da ne živimo na svetu za zabavo temveč za zvesto spolnjevanje dolžnosti in za skrbno pripravo na večnost; kljub temu, da nihče ne more spremeniti namena svojega življenja in se izogniti sodbi božji... pa vendar žive milijoni ljudi brezglavno, noro...

Zastonj hlata človek za srečo, ki se mu vedno sproti izmika, in za varavimi videzi, ki človeku nazadnje puste glavobol in pekočo vest.

Sreča, po kateri hrepeni srce je doma v večnosti. Tukaj pa more osrečiti le nedolžno

srce, ki se varje neurejene poželjivosti in plemenito srce, katero se prizadeva, kako druge osrečiti.

Na napačni poti so tisti, kateri hlastajo za srečo na ta način, da iščejo naslade v vsem in se skušajo ogniti vsake nevšečnosti, napora in žrtve... Zgodi se jim prav nasprotno, kar hočejo, kajti na ta način jim upada čim dalje bolj energija, katero bi potrebovali za odpor proti neizogibnim nevšečnostim, in tako pridejo do tega, da so še mnogo bolj nesrečni, ker se sami sebi smilijo... Pač pravična posledica nereda: pod jarmom poželjivosti trpijo toliko bolj, kolikor bolj menijo da bodo srečni, če svoji strasti ugodé.

Pravo veselje more vladati le v človeku, ki je dosegel oblast sam nad seboj, ki je svojo telesno stran podredil postavi duha, ki je postava božja. Toda to se doseže samo z odločnim bojem proti neurejenim lastnim željam.

Urediti svoje življenje po postavi ljubezni do Boga in do bližnjega, dati užitkom pravico v mejah, katere so jim dane od Stvarnika, nikdar zlorabiti prejetih darov, to je pot sreče!

Dobro zabavo! tako kličejo posvetni ljudje v pozdrav. Toda pazi, da te ne bo po tisti zabavi bolela glava, pekla vest in življenje ostalo zagrenjeno zaradi nekaj nepremišljenih korakov, besed in dejanj!

PO ARGENTINI SEM TER TJA

11. oktobra je bil izredno lep dan. Ne le zato, ker je sonce tako lepo sijalo, temveč še bolj, ker smo tisti dan imeli na Avellanedi prelep praznik blagoslova nove zastave. Pa še lepo kosilo so nam priredili naši prekmurski rojaki in še popoldne smo se zbrali okrog nove zastave in dvignili naše tople prošnje k Mariji Pomočnici Slovencev.

Tako poln dogodkov je bil ta dan, da sem komaj mogel kaj pomisliti, da bo tisti večer še pred osmo odpotoval moj vlak, ki naj me popelje v Córdoba.

Pa jaz sem se še pravi čas domislil, da je treba pohiteti. Slabše je bilo to, da se je od tolikih dogodkov tudi ura upehala. Skoraj bi mi ta nevšečnost zmešala ves račun. Prav mirno sem pogledal na uro in še bolj mirno pripravljaval svoje stvari... Pa vendar mi je nekaj zbudilo sum, zato sem uri prisluhnil in zares, ti grdoba grda. Saj je stala.

Tako da ni bilo časa ne za večerjo ne za slovo. Kar naravnost z najurnejšim konjem. Še mi je ostalo 10 minut časa do odhoda vlaka.

Ali bi kaj večerjal? Na vlaku je drago in pa še, vsaj navadno sem slišal take scdbe ljudi, ki kaj več vedo o tem kot jaz, da so na vlaku piščanci že "po nekaj let stari"... Do jutri bo dolgo! Tako sem stopil v "daj-dam" (bar automático), ki mi je postregel s čašo mleka in kosom kruha. Preskrbel bi si rad še nekaj sadja, toda... kdo ve, če bo še časa! Pohitel sem na vlak in komaj sem stopil na voz, smo se zganili.

12 ur bo dolga tale pot! No, bo že minila. In časopisa nimam nobenega?... Vlak se pa za moje želje ni nič menil, temveč jo je jadrno ubiral tja skozi Pa-

lermo in dalje...

Mesto je že prižgalo luči, nebo pa zvezde... Toda preje kot kaj drugega, je treba opraviti račune z Bogom, kateremu sem bil še ves brevir dolžan. Torej na delo! To jim je lepo gospodom! Kot tičku na veji! tako si misli marsikdo. Jaz sem pa drugače mislil, ko sem se moral vsak hip vščipniti, da ne bi zaspal, kajti težak je bil dan, ki je ostal za mano in so mi lezle oči skupaj kot apostolom v getzemanskem vrtu! Celu uro sem se boril tako proti spancu in slednjič le dokončal svojo dolžnost.

Tedaj me pa ni več zanimala ne večerja ne časopis. Položil sem se na posteljo in pozabil na vse dogodke tega sveta. Ko sem se zbudil, sem začuden ugotovil kje sem in dognal tudi, da imam nad seboj v gornji postelji tovariša, ki je vstopil, ne da bi vedel zanj. Skozi okno je dež vsipal svoj pozdrav, ostri bliski so rezali skozi temo.

Kmalu nato smo bili v Rosariju.

V polnočni uri je bila postaja skoro prazna. Saj tudi nihče izstopil ni, kajti tisti vlak menda ne sprejme potnikov do Rosarija, ker vozi pol ure prej drugi vlak.

Nekaj urnih stopinj, drdranje izvožčka, ki je pripeljal prtljago novih sopotnikov in klic prodajalca časopisov je bilo vse, kar je kazalo življenje. Časopis mi je prav prišel, toda nič dobrega obetajočih vojnih novic mi ni prinesel. Bilo je to v oktobru, ko so Nemci butali na vrata Stalinograda in prežali na Aleksandrijo.

Kmalu smo se premaknili naprej. Ni mi bilo več do spanja zato sem iskal po časniku, v katerem je bilo nekaj novic prav značilnih.

Neki dopis je nosil naslov: Tragedija boksarja... — "N. N., prvak v boksju je danes imel nesporazum z ženo, ki je končal s tem, da je slavljeno boksar svojo ženo ubil. Zgodilo se je to v San Nicolasu..." Seveda! Zakaj pa ima močno roko! Lev ima zato močne zobe, da trga in mesari svoj plen, zajec ima zato urne pete, da jo pravi čas pobegne. Kadar pa človek začne misliti, da je njegova vrednost v njegovih močnih pesteh, jih ima pa menda zato da svojo ženo ubije... Slavni boksar N. N. je pač postal podoben biku v tem, da je močan kot bik, toda tega pa noben bik ne napravi in ne slon, kakor ta boksarški prvak, ik je ženo ubil... Bedak je pozabil, da človek v zverinstvu vsako zver lahko prekosi, kadar smatra za smisel svojega življenja to, da daje prvenstvo tistemu, kar je v njem živalskega... Iz nogometnih igrišč in iz boksarških vadnic izhajajo pač zverine, ne pa ljudje. Ko bi nesrečna žena tistega boksarja zato veliko resnico vedela, ki si drugje moža iskala... In ko bi se sedanja mladina tega zavedala, bi tudi na drug način skrbela za svojo pripravo na življenje. Človek je kralj stvarstva ne po svoji močni pesti temveč po svojem umu, ki obvlada vse zverine in skuša odkriti skryne zakone, katere je Stvarnik vložil v umotvor stvarstva, da bi s tem pokazal človeku pot, po kateri naj išče smisel svojega življenja.

Oni dan mi je nekdo "dal moder svet", da bi jaz lahko veliko več koristil našim ljudem, če bi jim delal učena predavanja kot pa s tem, da jim pridigam... Tisti mož seveda nima kar nič več modrosti kot je je imela ona ženska, ki je vrednost moža cenila po njegovih močnih pesteh in je prav pod tistimi pestmi žalostno končala svoje nečimerno življenje... Učena predavanja pač ljudi naredo bolj učene, toda... Mož sem spravljal v zadrego, ko sem mu ugovarjal, da najbolj učeni ljudje niso tudi najbolj srečni in najbolj zadovoljni, ko pa je prav nasprotno res, da se pravdajo in medsebojno izdajajo, da iščejo razporoko tisti, kateri se za "napredne" štejejo, božji mir pa vlada v družinah, kateri so tako pametni, da so razumeli vrednost pridige, katero radi poslušajo in se po njej tudi ravnaajo.

Moška gizdavost in domišljavost na razne telesne prednosti, ženska nečimernost in kcketiranje, so pota puhloglavih telebanov in telebank. Po končanem slepomišenju pridejo slednjič v dom, v katerem prejmejo zaslužen plačilo med ihtečim jokom in besnečo kletvino tisti, kateri so preje menili, da je pridiga božje besede prazna stvar...

S sopotnikom sva kmalu prišla v pogovor. Kmalu je vedel on, kdo sem jaz in jaz pa zanj, da je Urugvajec. Mož se mi je predstavil kot upodobljači umetnik, ki je z zelo priznalnimi besedami govoril tudi o našem rojaku, slovitem kiparju Meštroviču, katerega je fant tudi osebno spoznal in po njem dobil tudi veliko zanimanje za našo deželo. Povprečno vedo tukaj ljudje o Jugoslaviji toliko, kot vemo mi o francoski ekvatorijalni Afriki; o Sloveniji pa vedo toliko kot slovenski šolarček o Ushuaji, kjer ima Argentina zaprte svoje zločince... Ta fant me je kar presenetil s svojim poznanjem naših dežel. Kot pravi Urugvajec pa je seveda tudi zvest zaveznik naše vojne politike, tako da sva v marsikateri stvari imela enake misli. Tudi zadevo onega boksarja in trapasto blebetanje sodobne mladine, katera išče kot središčno točko svojega zanimanja v brcanju žoge in razkarcovanju svojih mastnih ali koščenih krakov, sva presojala oba na enak način

— da so to sejmi, na katerih se prodaja — človeško meso, kjer se ubije čut za dostojnost.

Med tem ko sva uganila marsikaj, je pa dež prijetno štropotal na okno, vlak pa se je gnal proti Córdoba. Pa nama je obema zmanjkalo besed; najprej se je njegova potegnila v smrčanje, potem pa menda tudi moja...

SPET V CORDOBI

Ko sva se zbudila je bil dan in stali smo na neki postaji, ki nosi ime "Oliva". Do Córdoba že ni več daleč, zato se nam menda tudi ni nič mudilo. Močna nevihta se je že davno razblinila. Na vshodu je že vstajalo jasno sonce, na zapadu pa so iz rahle meglene koprane rastla kordobska brda. Na desno se je prostiralo polje, ki pa ni doživelo tisto noč nikakega dežja temveč je velo prosilo potrebne zamake. Pred tedni se je bilo preorano polje, pa je bilo prav tako prazno, kot da ni videlo nobenega semena. Kaj pomaga rodovitnost ravnega polja, če pa ni dežja, ki vzbudi življenje.

Poi ure smo stali in sele ko smo dobili odrešilni sunek, smo zvedeli, da smo na nočni poti požgali vsa drva in je bilo treba natovoriti novega "kearaca", ki naj nas poganja dalje, še kakih 40 km pota, ki je bil pred nami.

Córdoba mi je že znana in tudi našim bralcem. Mesto je mestu podobno. Če bi Córdoba sodil po vtisu, ki ga dobi človek, ki se z vlakom pripelje, bi se je kar ustrašil. Tako žalostnih kajž, tako razcapanih otrok, tako zgaranih oslov, tako topih obrazov in tako razcefranega sveta... kjer bi se tako na kupu našla vsa človeška zanikrnost in beda, pač ne bi pričakoval nihče na pragu velikega mesta. Na srečo je mesto samo vse bolj prikupno, med vsemi argentinskimi mesti pa se ponasa z najbolj znamenitimi spomeniki prošlih stoletij.

Meni časa ni ostajalo zato, da bi obiskoval znamenitosti mesta, pač pa sem prišel zato, da obiščem naše ljudi.

Ko sem opravil mašo, pri Mercedarcih, ne da bi se zmotil kot lani, sem opazil nekatere rojake; nato sem kar takoj pohitel, da izvedem program. Pač bi človek ne mogel obiskati vseh rojakov v dveh dneh, katere sem imel na razpolago! Sedaj pa ta nevsečna zadeva z nafto. Saj imam dobre prijatelje v Córdoba, ki bi mi radevolje okrajšali stopinje, toda dobra volja še ni dovolj izdatna gonilna sila, da bi gnala voz!... Pa vseeno se je dobila dobra oseba, ki me je iz zadrege rešila. Kar kmalu sem bil na vozu in brzel proti observatoriju, kjer sem dobil za spremljevalca gospoda Petelina, s katerim sva nato hitela skozi celo mesto do vseh hiš.

Kakšne so skrbi in zadrege naših rojakov, si vsak

El día 7. de Febr. visitaré el P. Hladnik los yugoslavos en Cinco Saltos, como ya hiciera otros años. He aquí un recuerdo de la gente reunida delante de la capilla

sam lahko predstavi. Skrb za kruh, katerega zaenkrat še vsi imajo, pričakovanje bodočnosti, katero si vsi dobro obetamo, ugotovitve bridkih izgub, ki so zadele kar štiri slovenske družine v poslednjih mesecih. Posebna zadeva rojakov v Córdobi je pa tudi društveno življenje, v katerem nimajo vsi enakih misli, — za katero niso vsi enako delavni. . . Toda kljub vsem oviram le gre delo naprej in upam, da bom prihodnjič že lahko stopil v novi dom, kadar me moja pot prinese spet v Córdobo.

Nisem imel težave z obiskom v Alto Gracijo, kamor gre reden promet in kjer sem obiskal vse rojake, toda podrl se je moj načrt, da bi pohitel tudi v Santo Marijo, kjer išče zdravja naš rojak Ciril Besednjak; obiskal sem pa bivšega upravnika D. Ž., Andreja Laha, ki se je že znatno opomogel in mu zdravniki zagotavljajo, da bo docela ozdravel.

SKOZI BELLE VILLE IN MARCOS JUAREZ

Kratka sta bila dva dneva. Nasledne jutro ob 8 uri sem že sedel v pulmanu in odrinil proti Rosariju. Spotoma sem namenil prekiniti vožnjo v Bell Ville in v Marcos Juarezu.

BELLE VILLE je največji kraj med Córdobo in Rosarijem. Prav lepo mesto je to, sredi bogatega polja. Nekoč je kraj nosil čudno ime, ki je ljudem kar lase dvigalo "Fraile muerto", pač prav nič prijazno ne zveni. Menda so tam ubili nekega frančiškana, seveda že pred stoletjem, ko ni bilo nobene naselbine. Danes ima mesto kakih 30.000 ljudi in se ponša z najlepšo bolnico in prav lepo baročno cerkvijo ter širokimi, lepo tlakanimi ulicami. Naših ljudi menda tam ni kaj; jaz že nisem nikogar zasledil; pač pa sem se oglasil pri neki družini, kateri me že dolgo vabijo, da naj bi jih obiskal. Ravno prav sem prišel, kajti bila je že miza pogrnjena za obed, tako da so imeli oni veselje z mojim obiskom, jaz pa z njihovim kosilom!

V MARCOS JUAREZ so pa tudi naše sestre. Usmiljenke sv. Vincenca iz Zagreba vodijo tam bolnico. Med njimi sta kar dve Slovenki. Moj obisk je bil povsem nepričakovan, zato pa še toliko bolj dobrodošel. Pač redko dožive one priliko, da bi slišale besedo po naše. V okoliških naseljih žive nekatere družine jugoslovanskega izvora, toda naše besede jim ne prinesejo na ušesa. Le priimki so dokaz njihovega dalmatinskega pokolenja, govornico našo so pa že pozabili.

Že na pulmanu sem imel priliko, da sem zvedel, kako mnenje imajo o teh sestrah. Kar za angele jih je predstavil nek sopotnik, ne da bi vedel, da jih jaz kaj poznam. Bil je deležen njihove ljubeznive skrbi, kjer je doživel, kako veliko je vredna prava krščanska ljubezen, s katero so njemu stregle ko so vsi drugi pred njim bežali. Kar žal mi je bilo, da nisem imel več kot dve urici časa. Tako hitro so stekle in morali smo si stisniti roke v slovo, kajti že je prihajal za me noj pulman, ki me je popeljal dalje do Rosarija.

Še tri urice pota! Nekako 240 km dolgo bo še! Hm! malo nevšečno mi je bilo, ko nisem našel mesta v vozu. Vse je bilo zasedeno in kar nikomur ni prišlo na mar, da bi izstopil. . . Pa če bi mi od te poti ostal samo ta spomin, — ta je že davno zginit, čeprav so me nazadnje že ščemele noge! Bolj živo mi je ostalo v spominu to, da sem pozneje pogršel nalivno pero, ki mi je izpadlo menda pri raznih gibih in nagibih, kateri so mojo brzo vožnjo spremljali.

ROSARIJO JE ŽE NAŽGALO LUČI

ko smo bili v mestu. Jaz sem pa malo slepomišil naokrog in moji bratranci, da se kaj pomenimo in da se vsaj temveč sem jo namenil tja, kjer me je čakala postelja

en večer mojega potovanja pošteno naspim.

V tistih dneh je bilo mesto polno ljudi. Obhajali so ob priliki svečanosti Roženske Marije, ki je zavetnica onega mesta, tudi važen dogodek "podržavljenja rosarijskega pristanišča".

Ko se je v začetnem razvoju Rosarijo pokazalo, kako velike važnosti je pristanišče, je država poverila zgradbo del zasebnemu kapitalu, ki je v teku 50 let dajal mastne dobičke lastnikom, mestu pa tak napredek, da je porastlo v drugi največji kraj v republiki.

One dneve je potekla pogodba in je država rosarijsko pristanišče vzela v svojo last in upravo. Ta prevzem je bil proslavljen z veliko svečanostjo, na kateri se je zbralo mnogo tisoč gostov iz vseh strani dežele.

Tako sem bil v Córdobi deležen lepe slovesnosti jubileja kronane Roženske Marije, v Rosariju pa so se vršile hrupne svečanosti nacionalizacije pristanišča.

PO "SELU SLADKOSTI"

Naslednji dan me je čakal spet romantični sprehod po "Selu sladkosti" in po "14 provincijan".

Lamaj so se največ naselili naši rojaki, zaposleni nekateri po tovarnan, drugi v rokodejskem poslu; v Barrio de las Delicias so opekarne, ki dajejo našim rojakom trdo zasluženega kruna.

komantična, pravim, je pot po "Selu sladkosti". Romantika je pa v tem, ker to pot navadno napravim s kolesom in ker navadno konca tako, da smo prav doore volje, da smo "romantični".

Oni dan sem stopil v kakih 30 domov. Ko sem zvečer premišljeval dnevne dogodke, sem se res čutil, kako je mogoče, da sem brez vsake nezgode prijadral domov, brez druge luči kot z luno, čeprav je poncajev polna cesta tedaj, kadar gre zato da nadlegujejo mirnega in postenega človeka, — takrat jin pa zastonj kliče, kadar lovis razbojnika. . .

Čukov Joško je bil moj spremljevalec. Skočila sva na kolesa in sva branala skozi plotove in čez jarke, kakor nama je najbolje kazalo in kakor sva upala najti ljudi doma.

Zanimiva je ta pot zame zato, ker si samo tedaj lahko dovolim to, kar je bilo zame doma v Evropi najljubše: vožnja s kolesom. Saj sem mislil, da brez kolesa ne bom mogel živeti in mi je bilo morda najbolj dolčas ravno po kolesu prve mesece, ko sem prišel v Buenos Aires.

V Rosariju, po "selu sladkosti" sem si pa tako privoščil tega veselja, da sem bil ne le truden, temveč sem dobil tudi par bunk in raztrgan rokav. . . Vse to bi bilo seveda škandal, če bi si privoščil tisto vožnjo v dolgi duhovski suknji, toda raje sem se napravil prav po navadi kaplana doma in tako sem prišel skozi brez kakega zgledovanja.

Pa je res lepa pot po selu sladkosti. Vse drugače se tam skozi hodi s kolesom, posebno še, če povsod človeka čaka kaj na mizi, bodisi prigrizek ali prilizek. . . Vse drugače, pravim, se tam okrog hodi z lahkim kolesom, kot pa je delo naših opekarjev med ilovico, gnojen, ognjem in blatom!

Sami moji stari znanci so tam, kajti že nekajkrat sem jih obiskal tako da že komaj najdem kakega novega, dotlej še neznanca.

Bila je že noč, ko sva z Jožkom končala najin sprehod pri Mauriču in Žuljanu. Prav prijetno se je smehljala mesec na nebu in se mu ni kar nič zahotelo da bi se sklonil, ter naju pobral, čeprav je bil on kriv, da sva poskusila, kako trda je pot. . . Kdo je pač videl kolo-

voze, ko je bila pa vsa pot enako osvetljena... No, tudi brez njega sva prisla srečno na trdno cesto in nato še do Viamarjeve gostilne, kjer je živela slovenska družina, katera se vsak večer zbere tam, malo da si žejni privoščijo vrček piva, malo zato, da zvedo novice in da pridejo po postu, ki jo vecinoma imajo tja naslovljeno.

CERKEV IZ KROMPIRJA

Za naslednji dan je čakala druga pot, katere bi pa nikakor ne mogel opraviti brez pomoči uslužnega g. konzula Branka Kubeša. Najpoprej sem pomislil v San Lorenzo, kjer kuje svoje umetniške načrte sestra Alonza, ki je tamkaj preučenica v soli slov. sester. Obiskal sem tudi slovensko pekarijo, ki je v San Lorenzo in na tistem, manj romantičnem sprehodu kot po selu sladkosti, cognac, da tudi v Rosarijo sonce peče... pa sem se domislil neke stare besede, da koder sonce teče, povsod se kruh peče... Tam sem okusil sonca in doprega kruha na pretek. Tako toplo mi je bilo, da se mi je zdelo prav posrečena misel Gašperinova o hladnem pivu.

San Lorenzo, znameniti kraj iz zgodovine osvobodilnih bojev, ki se ponasa s šolo, v katero je hodil San Martín in z ombujem, pod katerim je slavni general počival, kraj, ki je bil tedaj pomembnejši kot Rosarijo, je oddaljen 20 km od Rosarija. Znamenita je cerkev, toda podoba, ki so ji dali sedaj, ko so vso prenovili, ni nič prikupna. Ko sem gledal zvonik se mi je zdel, kot da je izrezan iz krompirja. Bolj slabo niso mogli zadeti barve.

Po prijetni cesti smo brželi nazaj v Rosarijo, kjer sem stopil nato do bolnega Jožeta Čuka, ki je bil tedaj v bolnici. Dolga leta dela v samem prahu so tudi njegova pluća spravila v nevaren položaj, da je moral zapustiti delo in pogledati za zdravjem.

Od tam sem jo ubral proti pokopališču; tam v bližini je Barrio Belgrano, kjer sva se dobila z g. konzulom in pohitela še v Barrio Godoy, kjer doslej še nikoli nisem bil. Tudi tam je nekaj naših ljudi, katerih delo je tudi izdelovanje opeke.

Še daleč naprej od pokopališča je postavil svojo delavnico Premrl, katerega sva komaj našla, kajti po znaku, ki nama je bil dan, da bova spoznala hišo po vodni vetrnici; katerih je bilo polno, toliko kot hiš, ki jih je pa manj videti, ker so bolj nizke.

Končala sva z g. konzulom najino pozno pot pri Sigulinu, Lakoviču in Toplikarju. Kovali smo lepe načrte, po katerih bomo doživeli zmago, če ne prej vsaj do tlej, ko ses pet vidimo.

G. Kubeša pa je sprožil novo zadevo: "V Buenos Airesu imate vedno vsake vrste slovesnosti. Sedaj je pa že čas, da pridete enkrat z vašimi pevci tudi k nam

En Plaza Huincul entre grandes y chicos hace dos años. V Pl. Huincul bo sveta maša in prilika za spoved 11. februarja

v Rosarijo, da bomo tudi mi napravili en lep praznik".

Tako smo delali lepe načrte, ki naj bi se izvedli čim prej. Toda noč je bolj hitela dalje kot pa uresničenje naših vojnih in narodnih načrtov, zato je bilo treba reči lahko noč.

Še dobrega pol dne me je čakalo. In tudi vse naselje Saladillo! K g. Kastelcu sva se povabila z g. Kubešem na kosilo. Žena je bila seveda v sarkofagu, da je bila tudi njena skrb kmalu resena, ko je zvedela, da je za naju en kosček mesa, nekaj solate in krompirja najboljše kosilo. Pa ne le to, da sva se kar sama prva: še tako nevljudna sva bila, da sva z zamudo prisla... Morda je bila gospa zato kaj nevojnja! rovedati se ni upala! Pravico zato je pa imela. Pa sva ji dala zato drugo zadoščenje: vse sva pojedla... Pa sva jo spet spravila v zaurego, kaj ce nisva ostala lačna! Tudi to sva razrešila, ko sva dokazala, da je še ostal kruh na mizi, da torej nisva lačna več.

Tako sem najpoprej obšel nekatere rojake sam, potem sva jih pa skupno iskala, dokler ni bila ura taka, da je bilo treba kar urno pognati, da ne zamudim vlaka, kajti o polnoči moram biti v Buenos Airesu.

Še enkrat smo si stisnili roke. G. konzul, bratranca Metod in Janez so mi še pomahnili v pozdrav, ko se je premaknil vlak.

Spet smo drveni skozi razno polje, ki je zlatelo v žarkih zahajajočega sonca.

Brzeli smo in postajali, dokler niso spet zabrlele pred nami buenosaireske luči. Obstali smo. Pohitel sem, da vzamem hitro kolektivo... pa ga ni bilo več.

Torej to je bila najvidnejša in najobčutnejša novica, ki me je čakala na povratku: Kolektivi štrajkajo!

Saj bi jim človek iz srca priželel, da ne bi bilo zastoj... Toda bolj bi pa bil vesel novice, da je "vojske konec in da smo zmagali".

Na to novico bomo pa menda še morali nekaj časa čakati! Toda čakali jo pa bomo!

OBSOJENA DEKLETA

Vojaško vojno sodišče Vrhovnega poveljstva Oboroženih Sil "Slovenija-Dalmacija", odsek Ljubljana, je izreklo naslednjo sodbo v kazenski stvari proti:

1. Doljak Nadi, hčeri Valent in in Frančiške Rijavec, rojeni v Trebnjem 25. IX. 1919, bivajoči v Logatcu; 2. Černo Olgi, hčeri Blaža in Ivane Pintar, rojeni v Sturju (Ljubljana) 4. VI. 1909, bivajoči v Logatcu, uradnici; 3. Logar Antoniji, hčeri Rudolfa in Rafaela Zadran rojeni 14. VI. 1912 v Vila del Nevoso, bivajoči v Logatcu, in 4. Peharček Rafaeli, hčeri Rudolfa in Rafaela Sodran, rojeni v Postojni 24. VI. 1920, bivajoči v Logatcu.

Vse se nahajajo v zaporu. Obtožene so:

a) prevratne družbe (čl. 4. Ducejeve naredbe z dne 3. X. 1941.), ker so v Logatcu v nedoločenem razdobju do 18. julija 1942. sodelovale pri prevratni družbi naperjeni na nasilni izprijembi političnega, gospodarskega in družabnega reda v državi.

b) članstva pri oboroženem krdelu (čl. 16. Ducejeve naredbe z dne 3. X. 1942.), ker so v zgoraj omenjenih krajevnih in časovnih okoliščinah sodelovale pri oboroženem krdelu, ustanovljenem za vršenje zločinov proti varnosti države;

c) prevratne propagande (čl. 5. Ducejeve naredbe z dne 3. X. 1941.), ker so v

zgoraj omenjenih časovnih in krajevnih okoliščinah vršile propagando za nasilni prevrat obstoječega reda v državi z razširjanjem prevratnih knjižic.

Iz teh razlogov proglašajo sodišče na osnovi čl. 483. kazenskega zakonika Doljak Nado, Černe Olgo, Logar Antonjo in Peharček Rafaela za krive pripisanih jim zločinov in jih obsodijo na dosmrtno ječo s trajno izgubo častnih pravic, z zakonskim preklicem ter na poravnavo stroškov razprave in preiskovalnega zapora.

Sodšče dočela, da se pričujoča sodba v izvlečku po enkrat objavi v "Piccolu" in v "Jutru".

Que se diviertan...

Mientras corren ríos de sangre, mientras continúan abriéndose fuentes de lágrimas, mientras crueldades jamás vistas oprimen los corazones ajenos a toda maldad, mientras caen sacrificados como víctimas de sus derechos los mejores hijos de los pueblos subyugados, triunfando sobre los indefensos la fuerza brutal que no respeta ninguna justicia, ¿es posible que haya gente que se olvide de aquellos hermanos? ¿Es posible que un hombre consciente, en vista de todo eso, busque diversiones? ¿Cómo hay quien pueda permanecer indiferente sin tratar de buscarle una respuesta al "¿cómo?" y "¿por qué?" de esa situación?

Sin embargo vemos que en la mayoría de nuestros contemporáneos predomina la idea de disfrutar sin preocuparse de los seres que agonizan, de las hermanas que lloran, de los hogares que arden, de los pueblos que mueren.

Parece que el hombre se vale de su talento solo para buscar la satisfacción de su cuerpo, pisoteando todos los derechos ajenos y hasta las necesidades de su alma inmortal.

¡Que se diviertan!... es el grito que arrastra y hace olvidar aquellos horrores que pesan sobre centenares de millones de seres humanos, también dotados de un corazón anhelante de dicha...

El problema del placer es el que debemos solucionar a la luz de la Verdad eterna, para encontrar el camino de la alegría verdadera.

Aquí se nos revela el antagonismo existente entre el espíritu y la carne, entre el alma y el cuerpo. Esta rivalidad esencial en el interior de la naturaleza humana desconcertaba a los antiguos pensadores que, tratando de explicarla, solían caer en los errores más disparatados, aunque algunos había que se acercaban a la verdad. No ha de extrañarnos pues el hedonismo de un Epicuro que dió por norma: "disfruta el día hoy, porque mañana has de morir". Muchos han sucumbido a la tentación de semejantes halagos a su sensualidad; pero jamás faltaron serios observadores de la vida, que penetraron a través del grito de la carne, descubriendo su contradicción con la serena realidad de la vida.

Era así, que el sabio Krates decidió tirar sus riquezas al mar, para que no perturbaran la tranquilidad de nadie. Fué por eso, que un Diógenes renunció al lujo de un ministro, contentándose con la luz del sol, con el techo de una tinaja y con un trozo de pan seco. Los más grandes pensadores de la antigüedad vislumbraron la verdad pero les faltó autoridad para poder convencer a sus contemporáneos de los errores que les cegaban.

LOS DOS CAMINOS

Jesucristo vino, para resolvernos todos los problemas que intrigaban hasta entonces a la humanidad. A la luz del Evangelio quedan aclaradas las oscuridades de los antiguos y resueltos también los "siete enigmas" de los escépticos del siglo pasado. — Claro está que un estudiante, que en vez de dedicarse al estudio sistemático, — pasa su tiempo en pavadas, terminará con declarar que el problema no tiene solución... Pero sale reprobado él y no el problema... Lo mismo la humanidad contemporánea queda en tinieblas, si prefiere buscar la verdad en cualquiera de los libros de su halago, pero no en el libro de la Verdad Eterna.

Jesucristo nos asegura la existencia del alma inmortal encargándonos de velar por ella, ya que "nada aprovecha ganar todo el mundo y perder el alma" y no "hemos de tener miedo de los que matan el cuerpo, sin poder dañar el alma, sino que debemos

cuidarnos de aquellos que pueden lograr la perdición del cuerpo y del alma".

Jesucristo nos indicó la justa valorización de las cosas materiales haciéndonos ver que quien busque en ellas la dicha, se aleja en realidad cada vez más de la verdadera felicidad. Las ocho bienaventuranzas son la única base sólida de la dicha.

La sensualidad, de la cual se vale el demonio, invita al camino ancho y cómodo, que fatalmente ha de terminar en el infierno. Jamás en la historia la gente obedeció tanto al grito de la carne... La vida pública sucumbió a la filosofía del placer, que no admite como límite la ley de Dios, y se califica de anticuados a quienes respetan los mandamientos. Al reclamar "la libertad" se reclama el libertinaje...

Jesús nos habla de dos caminos: uno es el ancho, que conduce cómodamente para terminar en — el infierno. El otro estrecho, penoso, sembrado de espinas, conduce a — la vida. Éste último han de elegir los que quieren llegar a poseer la felicidad temporal y la dicha eterna.

También deslinda Jesucristo el justo placer del abuso del mismo.

Jesús acudió a las alegres bodas de Caná. Hasta quiso obrar su primer milagro regalando a los comensales con un buen vino.

No se negó a aceptar invitaciones del aduanero Leví y de otros por el estilo, arriesgándose hasta la calumnia: "He aquí un hombre colón y bebedor de vino, amigo de publicanos y de pecadores" (Mat 11, 19).

En el Evangelio de San Juan (9,11) dice Jesús: "Estas cosas os he hablado, para que mi gozo esté en vosotros, y vuestro gozo sea cumplido."

Es una calumnia acusar a los católicos de enemigos de la alegría. No fué solo palabra el sludo del ángel de Belén: "He aquí os anuncio un gran gozo", sino que Jesucristo este gozo también lo proporciona a todos los que lo aceptan íntegramente. Las personas felices y alegres son las que tratan de ser perfectos y virtuosos en su religión.

Los variadísimos tonos de las flores, los perfumes, los mares en su majestad, las montañas en su grandiosidad, el cielo en su magnificencia, las suaves melodías de los instrumentos y de las voces, las dulces sonrisas, los sabores y los gustos... la infinita variedad de satisfacciones que pueden proporcionarnos las creaturas, todo lo regaló el Padre Celestial al hombre.

Pero, luego de manifestar las ocho bienaventuranzas, en las cuales promete Jesucristo la dicha, advirtió el peligro de abusar de las cosas: "¡Av de vosotros, los ricos, porque tenéis vuestro consuelo! ¡Av de vosotros que estáis hartos, porque tendréis hambre! ¡Av de vosotros que ahora reís, porque gemiréis y lloraréis! ¡Av de vosotros, cuando os bendijeren los hombres, porque así hacían a los falsos profetas los padres de ellos!" (Luc 6, 24-26).

¿COMO CALMAR EL CORAZON?

El padre Celestial quiso en su bondad suavizar-nos el paso a través del valle de lágrimas con algunos gustos. El animal carece de alma y luego de saciar el hambre queda satisfecho; pero el hombre, luego de tener atendidas sus necesidades materiales, nota todavía un vacío, y mientras se empeña en llenarlo con cosas que apetecen sus gustos materiales, quedará defraudado.

El fondo de su corazón es mucho más grande que su estómago. Por más que busque satisfacciones gro-

Iz Čile je prišel na obisk k nam rojak, mladi prekmurski duhovnik **F r a n j o Š n u r e r**.

Za vse rojake, posebno pa za Prekmurce je njegov obisk veselje, prav tako pa tudi zanj, kajti prvič med nami ima priliko, da mu po slovensko zapojó med sv. mašo.

Za skupno veselje se bo z vso slovesnostjo vršila sveta maša v Berissu, kjer živi njegov brat, kateri ga je v njegovem šolanju podpiral dne 31. januarja.

Na **AVELLANEDI**, Man. Estevez 630, pa bo imel sveto mašo in popoldanske molitve v nedeljo 7. februarja in 14. februarja.

Prihitite vsi rojaki, da pozdravite svojega sobrata, duhovnika, ki bo odnesel od tukaj s seboj neizbrisen spomin, kaj velja ljubezen bratov Slovencev.

seras o refinadas, por más que busque atontarse y obligarse a creer las mentiras del materialismo sensual, no podrá acallar el grito del alma, que aspira hacia la Belleza, Verdad y Bondad eternas.

El cuerpo es materia, por eso gravita hacia ella; quiere tiranizar la parte espiritual del hombre; quiere subyugar las potencias del alma, para que se empeñen en inventar y multiplicar los placeres carnales... Pero todo eso es como la sed que se calma en sueño...

Los placeres y goces sensuales jamás pueden proporcionar la dicha completa; la misión de ellos es la de estimulantes, para que los planes creadores no queden frustrados.

Es entonces un error fatal aquél de los materialistas modernos que se aprestan a negar su alma y su destino eterno, entregándose al placer como única finalidad de su existencia.

El goce tiene su misión en la vida humana, como el aceite para la función de la máquina: la hace trabajar con más suavidad, sin crujir, y con menos desgaste. Pero el lubricante no es la fuerza motriz...

El grito de las pasiones, trastornadas todavía más por el mal ejemplo, por la debilidad de la voluntad, por los atractivos de la diversión, por las ocasiones, por las lecturas, los espectáculos, el ambiente, encandila a muchísimos, pero a nadie hace feliz. Ya lo dijo Jesús que por el camino ancho y cómodo se llega a la condenación; la dicha sonríe a aquéllos que se aprestan por el camino estrecho, escarpado, erizado de espinas: ¡el caminito de la virtud!

LA VERDADERA ALEGRÍA

El Dr. Keppler, un gran pensador, autor del libro "Más alegría" condenó la doctrina infalible en estas palabras: Busca la dicha donde está: en el camino recto del deber; en el sendero escarpado de la vida cristiana en las alturas de la fe; en el calor de la caridad; en la atmósfera sana del trabajo serio; allí se la en-

El coro de Avellaneda en San Antonio de Padua.

cuentra. No necesitas crearlo, pues sin perder tiempo puedes, si así lo quieres, experimentarlo tú mismo y gozarlo tú mismo.

Joergensen, el famoso converso, dice en su vida de San Francisco: "La alegría brota de la pureza del corazón, y de una constante oración. Así habla San Francisco, el más alegre de los santos, que condenó la tristeza como pecado muy deplorable".

Es cierto que hacen gran barullo, se ríen a carcajadas y se proclaman alegres los visitantes de los lugares de diversión... Pero todo aquello exige pronto su tributo con la arruinada salud, con los remordimientos de la conciencia, con el fracaso en la vida, con la destrucción de los hogares...

Detrás de las caladas paredes de los conventos, en el silencio de las almas generosas que se sacrifican por los demás, en la vida desconocida, llena de privaciones de una digna madre, de un buen padre hay paz, dicha y alegría que no pueden adquirirse con ninguna riqueza, que no puede sustituirse con ningún goce.

"Jamás debe perderse de cuenta que en la economía de la vida humana la alegría no es ni raíz ni tronco sino flor; raíces enfermas, tronco podrido jamás promete flores sanas. No debe olvidarse que toda alegría verdadera debe ser merecida; que puede ser disfrutada solo como premio de una vida bien llevada. Por consiguiente es la base y condición de la alegría verdadera: cumplir el deber, trabajar, desinteresadamente, la fidelidad hacia la vocación eterna y temporal, andar en paz con Dios y con los hombres" escribe Keppler expresando así la milenaria experiencia y la verdad revelada.

Sin alegría, sin algunas gotas de placer no se puede vivir, pero la diversión contribuye a la dicha verdadera del corazón solo si está supeditada a los mandamientos de Dios a Quién tenemos que pedir especialmente durante los disipados días de carnaval y según nos manda la S. M. Iglesia: "Oh Dios, haced que amemos lo que nos mandáis, y deseemos lo que nos prometéis a fin de que entre la inconstancia y la inestabilidad de las cosas de este mundo, permanezcan siempre fijos nuestros corazones allí donde se encuentra la verdadera alegría"... "Para que así pasemos por las cosas temporales sin perder las eternas..."

JUGOSLOVANSKA VLADA

v Londonu je odstopila. Predsednik vlade Slobodan Jovanović je podal kolektivno ostavko in je nato zopet zložil novo vlado, v kateri je mesto zunanega ministra prevzel Milan Grol, vodja demokratev. Dr. Krek, predstavnik Slovencev je II. podpredsednik kot doslej in vrši tudi posle ministra javnih del. Poseben povdarek so dali ponovnemu imenovanju

Draže Mihajloviča za vojnega ministra, s čemer je bilo povdareno, da vlada popolno zaupanje vanj kljub natolcevanju nekaterih razdiračev. Vlada je reducirala 6 ministrov.

ITALIJANI DIVJATO NAPREJ

V USTJU PRI VIPAVI je bil 8 avgusta ubit karabiner in so Italijani maščevali njegovo smrt s streljanjem 9 oseb

in zažigom 97 hiš. Prebivalstvo so odpeljali v Italijo.

V BRUHANJI VASI pri Dobropolju (Okraj Kočevje) so požgali vse imetje 13 posetnikov.

V BUKOVICI pri Ribnici je bilo požganih 34 hiš.

JURJEVICA, ki ima 54 hiš je bila tudi požgana.

NEKAJ ZA STARIŠE

VZGOJA ZA ČEDNOST.

Lepše pohvale bi skoraj ne mogli izreči o človeku, kakor če moremo zatrditi, da je čednosten, kreposten. Čednosti negotviti in gojiti je pravzaprav isto kakor vzgajati; zato mora biti vzgojitelj o čednosti in o njenem pomenu za krščansko življenje dodobra poučen.

Znane so prislovice in reki, v katerih je izrečeno najlepše priznanje cvetkam, ki rastejo na vrtu človeškega srca: "Kjer se čednost sadi in seje, tam je večna pomlad." — "Kdor ima čednost, ima vse." — "Čednost je kažipot, ki nikogar ne zavede." — Tako in podobno poveljuje čednostne cvetke človeško spoznanje; še veliko bolj pa je krščanska čednost v čisljih pri Bogu. Jezus sam je blagrovil ljudi, ki se v čednostih odlikujejo. Pred nepregledno množico na gori je klical s poudarkom: "Blagor ubogim v duhu, blagor krotkim, blagor usmiljenim, blagor čistim, mirnim..." Zadržaj blagruje te in druge?... Zato, ker "njih je nebeško kraljestvo!"

Preden pa označimo, katere čednosti bi bilo vsaditi v srca gojencev, moramo biti pač na jasnem, kaj je krščanska čednost ali krepost.

Katekizem na to vprašanje tako-le odgovarja: "Krščanska čednost je nadnaraven, od Boga vlit dar, ki nas stori trajno sposobne in voljne, da delamo to, kar je po božji volji."

Čednost je torej zmožnost, spretnost in veselje — dobro delati. Zmožnost podeljuje človeku prirodna pripravnost in božja milost; traina in stanovitna vaja mu pribori spretnost; ljubezen do Boga mu vcepi veselje.

Sposobnost, da moremo dobro delati, to je dar božji; spretnost, vajenost v dobrem si moramo pa sami pridobiti s tem, da zvesto sodelujemo z milostjo božjo in da se stanovitno vadimo v dobrem, ali da se stanovitno premagujemo. V službo čednosti moramo torej vpreči zlasti samovzgojo, kajti brez trajnega vladanja samega sebe, brez resne in odločne odpovedi človek ne more postati kreposten.

Mnogo je čednosti, ki so nekaterim strastem vprav nasprotni. Vzgoja za te čednosti ni prav lahka. Mlad človek je kakor sadika, ki potrebuje in hoče prostora

navzgor, navzdol in naokrog. Vzgoja čednosti pa zahteva, da se ta razteznost v marsičem omeji, ali z drugo besedo: človek se mora odreči temu in onemu, kar ga mika, vabi in vleče. Ta boj ne sme nikdar prenehati, če je človeku na tem, da postane kreposten; samo čedalje lažji je, čimvečkrat smo ga že izvojevali.

Ako se je otrej mladenič odločil za dejanje, ki mu nič kaj ne prija, ki je vprav nasprotno njegovemu nagnjenju, naj se mu pohvalno prizna, da je izvršil časten čin, da je dosegel zmago nad seboj. Izpodbujati ga je treba, naj se tako junaško vežba še v bodoče ter naj vse boje in zmage daruje Bogu. — Junaško je zmagal mladenič, če je ukrotil jezo, premagal sovraštvo, izkazal ljubezen protivniku, zatrl maščevalnost. Če bo take zmage z božjo pomočjo ponavljal, bo postal kreposten.

Jasno nam je zdaj, da se krepost ne da vzgojiti z ukazi, tudi ne s šibo ali kaznijo, marveč predvsem s samovzgojo. Vprašanje, kateri pomočki so najprimernejši, spada v vzgojni delokrog posameznika, ki naj samega sebe opazuje in presoja, da speczna, katere ovire so bolj spojene z njegovo naravo. Ako je kdo razdražljiv, naj ponavlja vsak dan nanovo sklep, da hoče za vsako ceno ukrotiti ta nagon; naj premaguje svoj jezik, kadar se razdraži in razburi; naj si naloži primerno kazen, ako se izpozabi. Išče pa naj božje pomoči tudi v molitvi.

Sv. Frančišek Saleški je bil od narave sila razdražljiv in razburljiv. Z vajo, s premagovanjem in zatajevanjem jezika in z jekleno odločnostjo je dosegel tako lepe uspehe v krotkosti, da je bil drugim za zgled. Ko ga je n. nr. neki podlež najerje psoval, ni zinil niti besedice. Ne-oč je rekel: "Če bi mi kdo oči izkopal in bi jaz druge dobil, bi ga vseeno prijazno pogledal."

Za kreposti se bomo čedalje bolj vnemali, če bomo gledali in občudovali lepe, vzvišene zglede, ki nam jih nudi sv. pismo in življenje svetnikov in svetnic božjih.

Sv. Ignacij je kot ranienc v bolnišnici čital življenje svetnikov. To ga je tako preustrojilo, da je pustil svetno življenje ter končno kot svet mož ustanovil najslavnejši red — družbo Jezusovo. Kdo mu je pripomogel da se je povzpел do tolikih vrhin in čednosti, ki jih opazujemo v njegovem življenju? (Nadaljevanje)

BIVŠI BAN MARKO NATLAČEN UBIT

Iz privatnega pisma smo zvedeli vest, da je bil v Ljubljani ubit dr. M. Natlačen. Bivši ljubljanski ban se je na moč prizadeval, da bi ublažil trpljenje slovenskega naroda in je zato moral napraviti tudi kak neprijeten korak, katerega so drugi obsojali. On se je pa držal norme, da je treba steriti kar megoče, da se zmanjša trpljenje in preganjanje nedolžnega naroda, kateremu je hotel prihraniti nepotrebne grozote in žrtve. Med tem, ko je njegov sin vojni kurat v angleški armadi, je oče tvegav svoj osebni ugled doma. Kakor znano so razmere v Sloveniji v sedanjem času nepopisno bridke. Na eni strani trpeči narod, katerega stiskajo Italijani in Nemci, na drugi pa osvobodilna fronta, kateri narod pač pomaga, a je prav zato krvavo preganjan. Nekateri od osvobodilne fronte so pa docela zgubili razsodnost in v svoji neprevidnosti samo večajo trpljenje naroda s tem, da pobijajo može, s katerimi so imeli kake svoje osebne račune ali pa iz gole mržnje, kakor je bilo ubitih že več

Nagla smrt je požela tudi Markota Pertzovsky

lastnika tiskarne v kateri izhajajo vsi naši listi. Na 1. januarja ga je nepričakovano obiskala smrt.

Bil je blag mož, s katerim naša revija ni imela nikdar nobene poteškoče in se je vedno izkazal vestnega.

V znamenje sočustva so naši listi poklonili skupen venec.

duhovnikov.

Na podoben način je padel tudi dr. Marko Natlačen. V njegovo stanovanje v Ljubljani je prišel v duhovnika preobleden četnik in je bivšega bana ustrelil.

7000 SLOVENSKEH INTELIGENTOV, največ iz Ljubljane, med njimi 15 letni mladeniči so internirani v Gonarsu in Trevisu. Iz barak niti ganiti ne smejo. Za hrano dobe 150 gm koruznega kruha na dan, o poldne in zvečer peščico makaronov ali riža ter pesnega perja. Svojcem ne morejo nič pisati.

NA AVELLANEDI 7. febr. ob 10 h slovesna sv. maša in ob 16 h molitve. Obe slovesnosti bo imel č. g. Franjo Šnurer, ki je prišel k nam na obisk iz Čile.

La página de la joven - Za mladenke

Izreden dogodek dekliškega krožka je bila "mala južna" katero so naša dekleta priredila v prid jugoslovanskih otrok, katere ima Rdeči križ v Švici.

Vršila se je ta "južina" 20. decembra v prostorih "Slovenskega doma" in je presenetila tako po vdeležbi kot po duhu, kateri je združil 200 oseb v zavesti dolžnosti ljubezni do trpečih.

Dobre osebe so radodarno prispevale potic in kolačev, s katerimi smo imeli priliko pokusiti izdelke prav originalnih slovenskih kuhinj; dekleta pa so marljivo postregle, med tem ko se je izvajal program svečanosti, katerega je otvorila gdična Vida Kiudrova z nagovorom. Sledili so nato nekateri prizorčki in posebno doživljena deklamacija Vande Čehovinove, ki je deklamirala svojo lastno pesmico: "Domovini slovenski". Vse dejanje pa so poživali pevci z lepo pesmijo.

Prisostvoval je tudi odbravnik poslov, g. Dominikovič.

Dobrodelni namen je bil lepo dosežen. Na dražbo je šla potica, katera je po neprestanem dviganju cene zrastle na 180 \$ in je bila končno niena usoda zapečaten s tem, da smo jo — pojedli. Smo! Zakaj bilo je morda sto tistih, ki smo jo pokusili!

Čisti dobiček je bil 270 \$, ki je bil izročen svojemu namenu.

SESTANEK V SAN ANTONIO DE PADUA

Ob priliki romanja v San Antonio se je vršil tudi sestanek za dekleta, katerega se je poleg Slovenk vdeležilo tudi osem mladenk iz Floresa, od katerih sta zopet dve imeli besedo. Med njimi so bili že večinoma znani obrazi, posebno gdična Blanka, ki je že cela Slovenka, ter Elida, ki ima celo slovensko narodno nošo, tako zelo so se ji naše mladenke priljubile!

Razgovor je bil najprej o pravi zabavi. To zadevo je razmotrivala na prav posrečen način gdična Lidia Aguilar. Dekleta so zabavi vedno naklonjene; tako daleč gre ta njihova vnema, da celo pozabijo včasih na meje; kajti ni vsaka zabava v korist in marsikatera je pa naravnost v pogubo. Dotaknila se je kina, plesa, kopaljšča, javnih zabavišč... Mladenka, ki sama v svetu živi in ki z blagim srcem življenje motri in skuša ločiti dobro od pogubnega, je na prav prikopen način podala zlata navodila glede zabave z mislijo, katero je najbolj povdarila: veselje biva le skupaj z nedolžnostjo. Vse tisto, kar spravlja v nevarnost nedolžnost je le slepilo, ki za hip more zamotiti, toda pozneje pridejo zato še bolj grenke solze.

Nadalje je bil razgovor o prvem poglavju lepega vedenja, to je o pozdravljanju. Besedo je imela gdična Carmen Tamborena, ki je na prav živahen način podala navodila glede pozdravljanja v raznih okoliščinah in z raznimi osebami, ter je končala z zadevo, ki večino mladenk najbolj zanima: kako je pozdravljati fante in ženine, kjer se je dotaknila tudi — poljuba.

PARA LA JOVEN

En San Antonio de Padua tuvimos una reunión muy animada y numerosa. Los temas: "La joven se divierte" y "La joven en el trato con la gente" inspiraron a las participantes no solo unas normas utilísimas sino les proporcionaron también un agradable momento por tratar los temas en una forma tan simpática las dos conferencistas: Lidia Aguilar y Carmen Tamborena, a las que cordialmente agradecemos.

¿DE QUIEN DEPENDE TU FELICIDAD?

Cuando eras muy chiquita tu felicidad dependía solamente de tus padres. Ellos cuidaban de tu alimento y de tu abrigo. Ellos te protegían de la lluvia, del calor, del frío y de todos los peligros que te amenazaban. Creciste y te enseñaron a caminar, a hablar, y a servirte de los sentidos y de los miembros. Te mostraron que el fuego quema, que el vidrio corta, que al resbalar y caer te golpeas, que debes respirar por la nariz para que el aire llegue limpio y tibio a los pulmones y muchas otras cosas indispensables para tu salud y bienestar.

Ahora, ya es oportuno que sepas que tu felicidad no dependerá siempre de tus padres. Llegará un día en que dependerá solamente de tí. Tus pensamientos y tus actos decidirán tu destino. Hay que empezar, pues, desde hoy, a orientar bien los primeros y meditar más los segundos.

Si la suerte te hizo pobre, bendice tu pobreza que hará resaltar tus dones más que la riqueza.

Si la suerte te hizo rica, bendice tu riqueza haciendo que ella sirva para aliviar la miseria no para humillar al pobre, ni para exaltar tu belleza.

Así verás cómo la felicidad más sólida viene a sentarse en el umbral de tu puerta.

Vida G. Cebrón.

Opozorila je na pogršek, ki je včasih tudi že škandal in velik greh, katerega zagreše mladenke, ki so preveč lahke v tej zadevi; ki prodajajo svojo ljubezen na vse kraje in ne pomislijo, kako bo že nemara v kratkem "žgal" tisti poljub, ki je bil nepremišljeno dan. Ker vidijo v filmih vedno cmokanje, menijo da mora biti tako v življenju, ne vedo pa tega, da je z ljubeznijo tako kot z denarjem, katerega je prav lahko razmetati, če človek ne dela računov o izdatkih. Menijo nekatere mladenke, da je za dokaz ljubezni treba poljuba... Ne vedo pa tega, da je dekle toliko bolj očarujoča, kolikor bolj se zna braniti in dostojno razdaljo držati. Saj je vsakemu na dlani, da tista mladenka, ki brez odpora danes poljublja enega, bo jutri enako radodarna z drugim... In koliko velja taka, o tem ni treba govoriti.

Juan, na potu v La Plato, kamor se vrši ta dan skupen izlet.

S tem je bil sestanek zaključen.

El Capellán de la Colectividad P. Juan Hladnik hace todos los años una gira, para visitar a los yugoslavos en el interior de la República. En su viaje se detendrá en Villa Regina el 12 y 13 de febrero.

Las presentes ilustraciones recuerdan la visita allí hace dos años atrás.

V VILLI REGINI bo sv. maša in prilika za spoved 12. in 13. febr.

V BAHJI BLANKI bo sv. maša in spoved v cerkvi pri Salezijancih v nedeljo 14. febr. ob 9 h in v ponedeljek ob 8 h.

Rojaki v LA PLATI in BERISSU, sv. maša v Berissu bo 31. jan. ob 11 uri v farni cerkvi.

Traducción de
DARINKA ČEHOVIN

DUODECIMO CAPITULO.

“Esto sucedió debido ya sea a la suerte, ya a sus innegables cualidades...” De esta manera lo proclamó Procopio cuando narró como fué vencido y aniquilado por Belisar el reino de los vándalos.

Así como acompañaba la suerte al glorioso guerrero; así iba tras ella, paso a paso, la pálida envidia, domesticada hija de la corte bizantina. Cuando el hombre y la pena obligaron a Gelimer, el rey de los vándalos, a pedir a Belisar un pan, que hacía ya tiempo no veía, esponjas para secar sus ojos y una cítara para cantar su triste suerte, se reunieron algunos altos jefes y enviaron a Bizancio un rápido velero para Justiniano. Escribieron una carta quejándose contra Belisar, arguyendo que éste deseaba aprovechar su victoria para transformarse en gobernador, en tirano del Africa. No había por entonces persona baio el sol más propensa a creer en tales delaciones que el todopoderoso Justiniano. Bastaba la sombra de una sospecha de que alguno murmuraba contra el trono para que muchas vidas se apagarán bajo la cuchilla del verdugo o desaparecieran entre las tinieblas de celdas eternas. Cuando el “restitutor urbis et orbis” conoció aquellas quejas contra Belisar se encerró en su gabinete, reflexionó toda la noche y pensó: “La columna del Danubio, en el norte, está destruída. Hilbudi cayó. Los eslovenos se pueden reunir y tener dominada toda la Tracia para la primavera. Ciertamente, hizo bien Tuñús en encender la discordia entre antos y eslovenos. Pero no puedo fiarme completamente en los hunos. Las noticias del Asia de que se rebelan los persas en sus prisiones, son cada vez más serias. ¡Y ahora lamar a Belisar y destruirlo! Con él desaparecería el único sostén en tan difíciles momentos. ¿Dónde halaría otro igual? No sólo es un admriable guerero sino que es rico: sostiene miles de soldados para los que no necesito sacar de las arcas ni cien talentos. ¿Dónde hallaría otro igual? Teodora, la emperatriz, lo encontraría. Seguro, mas a uno tal que tan sólo fuera invencible en un enojado salón del palacio imperial, en medio de las bellezas cortesanas. ¡No, no, no lo debo aniquilar!”

Por cuarta vez dió vuelta al reloj de arena sobre el soporte de marfil. Los granos corrían como refulgente hilo a través del diminuto agujero. El Emperador estaba delante del reloj. El tiempo huía, sus pensameintos eran tan pesadas como si estuvieran clavados y engrillados. Se dirigió hacia la ventana y miró el mar. Las estrellas se apagaban; el Propóntide dormía sereno a los pies de los palacios imperiales, como esperando las órdenes del todopoderoso déspota. El velero que le traía las noticias no se movía del puerto.

“Santa Sofía”, rezaba el emperador, te daré un nuevo hogar, quiero sobrepasar a Salomón, inspírame, ten piedad de mí y dame la prudencia necesaria para gobernar en las horas difíciles! El fuego destruyó tu casa y tuvo razón, porque la sabiduría divina debe tener un hogar más hermosos. ¡Ayúdame en la angustia de esta hora!”

Amaneció el día, el martillo de los albañiles golpeó en

la pared de un nuevo templo.

Y resplandeció una idea en la cabeza del Emperador.

“No es verdad, no creo. ¡Belisar es inocente! Lo quieren acusar sin pruebas.”

Se sentó, tomó un papiro y escribió:

“Por haber vencido a un gran enemigo, te da a elegir tu señor y emjecedor, a voluntad, que permanezcas en Africa y envíes a Bizancio a Gelimer y a los prisioneros, o vuelvas tú mismo y que vengan ellos contigo. ¡Que se derrame sobre tí la misericordia divina!”

Ese día partió el velero; sobre él Salomón, el mensajero, con la carta imperial.

Mientras tanto, otros delatores enteraron a Belisar de las acusaciones. Sin reunir el consejo alistó las naves, las cargó de tesoros y prisioneros, dejó en Cartagena una guarnición de herúlos y se preparó para partir hacia Bizancio. Se apresuraba para poder justificarse ante el Emperador y castigar a los culpables.

Cuando llegó Salomón la flota ya estaba por zarpar; el velero más veloz llevó a Bizancio la noticia del regreso del invencible general.

*

Justiniano reconoció que las acusaciones habían nacido de la envidia, por eso se propuso festejar en la ciudad el triunfo, como únicamente los césares romanos lo habían hecho por sus victorias sobre los bárbaros. Quiso sobrepasar en ello a Tito y a Trajano.

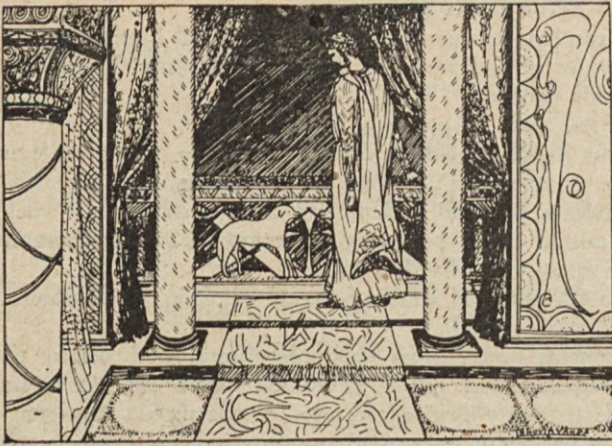
Se abrieron las bodegas imperiales, esparciéronse oro y plata. El hipódromo se embelleció de nuevo. Las arcadas y los palcos se hundían bajo el peso de los tapices. Desde el norte y el este arreaban manadas inmensas de ovejas. Los mensajeros salieron de la ciudad para anunciar por la campiña los festejos después de la victoria. La multitud se apretujaba y bullía procedente de todos los vientos, hacia Bizancio. Los labriegos abandonaban el arado en los campos; los artesanos soltaban sus herramientas de las manos. aL voz del déspota se propagaba fuera de la ciudad. Se sucedían los banquetes; tales aún nadie los había vivido. Como, durante el invierno, bárbaros provenientes de todas partes se reunían al grito de “panem et circenses”, ese enero Bizancio rebosaba de gentes de todo el mundo conocido.

El Emperador decretó grandes premios para los vencedores de las carreras. Dictó un decreto distinto para los corredores, los luchadores, para los tiradores de lanza y los flecheros. Todos se ejercitaban, todos se adiestraban. Los caballos árabes y tracios se pagaban con montañas de oro. La plaza estaba llena de gente desde la mañana hasta la noche, todos apostaban, pordioseros y millonarios, a quién ganaría, ¿la cuadriga de los corredores verdes o de los azules?

Y en medio de esa espera inacabable aparecieron frente a Bizancio, en la segunda noche del mes de febrero, tres luces rojas sobre las aguas, la flota de Belisar.

El rico Epafrodit, comerciante en cuerpo y alma, aprovechó la ocasión para congraciarse con Teodora y por su intermedio, con Justiniano. El astuto griego sabía que si por sólo instante dejaba de mostrarse un siervo suficientemente dádivoso con el poderoso déspota, podía perder todos sus derechos. Lo que significaba siempre la desaparición del acusado en una profunda prisión y de su fortuna en las arcas imperiales.

... Por eso ordenó a Melchor comprar los mejores caballos. El mayordomo revolvió cielo y tierra; observó a todos los coredores verdes; por último descubrió en la plaza de armas a cuatro corceles árabes, los que se veía a todas luces que iban a ganar. Los compró pagando por ellos un cofre de plata. Después se los regaló a Teodora para que los soltara en la lidia al lado de los azules, que era su partido. Teodora le envió, en agradecimiento, en una cajita de plata un moño

“Santa Sofía en Pirame”... — rezó el emperador

de seda, con el que estaba prendido un bucle de cabello.

Epafrudit preguntó a Radován si su hijo Iztok se entendía en el manejo del arco. Cuando Radován lo afirmó, el griego ordenó entregar a los eslovenos hermosos vestidos de terciopelo y conseguirles “cuadrillos”, (flechas de asta cuadrangular), para colocarlos en el hipódromo entre los arqueros rivales.

Llegó el día del triunfo.

La calle central, “La Media”, se despertó a la madrugada adornada como una putual novia de una rica corte. Durante toda la noche se habían agitado los brazos de obreros y esclavos. Todos los poderosos, que se afanaban por su reputación en la corte, esparcían el dinero a manos llenas, para que el frente de sus casas estuviera adornado con bastante magnificencia. Un fresco primaveral se levantó con los húmedos vientos del mar. Tenues gotitas de rocío se colgaban de las coronas, imitando en ellas miles de joyas. Parecía que también la mañana y el mar eran escavos del déspota. Mirto y laurel perfumaban el aire, romero y rosas cubrieron todas las calles y todas las paredes. De los muros pendía la púrpura empapada en fuertes aromas, carísimas telas de vivos colores revoloteaban por el aire. Las guirnaldas se tendían en profundos arcos de una a otra casa, sobre ellas se estremecían doradas gasas, como si se extendieran neblinas del sol vespertino por sobre la calle. Detrás de las ventanas resplandecían los rostros de las más grandes bellezas bizantinas. Entre sus cabellos, sobre sus blancos cuellos, en las sedas y terciopelos descansaban millones, engarzados en diademas de oro, en resplandecientes nombres, en collares y pulseras. Desde los techos curioseaban los sirvientes, vestidos en colores vivos. Los sekores los vistieron en sus trajes de fiesta; también ellos debían, con toda su alma, de entre sus coloridos y ricos trajes, aclamar a su dueño en honor al triunfo imperial.

Allá abajo, cerca del mar, estaba encerrado en la prisión del Pentapirgo el rey de los vándalos, Gelimer, por última vez con el pecho cubierto de púrpura y la cabeza adornada con la corona. En su rostro se reflejaba una sumisión sin esperanza, sin lágrimas ni risa, muerto su orgullo, muerta su alma. No había odio, ni pena, ni miedo, tan sólo sus labios se movían lentos para pronunciar continuamente: “Vanitas vanitatum, todo es sólo vanidad.”

Tocaron las trompas, se abrieron las puertas de oro. Del Mar Negro se levantó el sol. Sobre el frontispicio de la puerta de oro refulgía la estatua de la Victoria, gigante, blanca, poderoso bloque de mármol; contrastaban con su nívea blancura las hojas de laurel; parecía alegrándose de tan glorioso día la gigantesca defensora de la “Porta triumphalis”. En medio de la puerta callaba el monograma de Cristo y una oscura cruz miraba sombría hacia el Pentapirgo, de donde salían multitudes de prisioneros engrillados, esclavos del todopoderoso: que edificaba en honor a Dios a Santa Sofía,

que durante la noche escuchaba y discutía con los frailes sobre el misterio de la Santísima Trinidad. Si volvería Él, cuyo monograma calalba sobre la puerta, ¡oh! no callaría, sino volvería a repetir: “¡Tu corazón está lejos del mío, tú, blanqueado sepulcro!”

Fuera de la puerta, al lado del camino, se amontonaba la multitud. No era tan numerosa como podría creerse. La formaban los que no habían logrado entrar al hipódromo. Aquí se habían reunido todos, la corte, el César y Teodora, los magnates y los ricos, los que no vivían sobre la calle central, los bárbaros y los pobres en las galerías, en alto cerca del cieloraso que sombreaba el inmenso circo. El César preparó la entrada triunfal a Belisar sabiendo, como lo sabía todo Bizancio, que el verdadero triunfador era el poderoso déspota.

Por eso no siguió Belisar la costumbre de la antigua Roma de entrar en la ciudad sentado en un carro o montado en blanco, salvaje caballo; fué caminando desde su casa, como un patricio, hacia el circo.

El cortejo fué desde la puerta de oro hasta el foro de Adriano a esperar a Belisar.

En primera fila estaban los jefes de las ciudades, detrás de ellos venían los senadores y los gentilhombres en blancos y ondeantes trajes, con velas en las manos. Detrás de éstos venía un carro dorado, con los símbolos de la Santísima Trinidad. A su alrededor los patricios, los cónsules y los parientes lejanos del Emperador, hacían guardia de honor. Tras ellos venían los vándalos prisioneros en sus vestimentas guerreras, con las manos atadas a la espalda. Los bizantinos gritaron sorprendidos cuando vieron a esos fuertes y oscuros hombres. El último de todos venía Gelimer, con un manto de púrpura que refulgía cuajado de piedras preciosas, cintos de oro abrochaban la cintura, sobre el pecho llameaba una cota de plata pura. Los bizantinos se inclinaban profundamente por fuera de las ventanas, con sus ojos deslumbrados ante el gallardo rev. que no sentía ya la humillación, que no veía ni la gloria ni el esplendor; en el corazón de las mujeres nacía la admiración.

Detrás del rey vencido iba el general, el victorioso Belisar. Vestido en su divisa de jefe del alto comando, una delgada corona de laurel embellecía su cabeza gris; pequeña era su comitiva, algunos de sus más valerosos capitanes.

Hubo un revuelo en la calle; desde los techos gritaban las voces: en las ventanas ondeaban, saludándolo, las sedas. Tocaron las trompas, el cortejo se abrió y Belisar se dirigió hacia su dueño como un humilde siervo que ha cumplido con su deber y nada más.

Tras el general, los carros llevaban el botín de guerra. En los carros se veían tronos de oro, finísimos trajes, carritos de mármol de la reina de los vándalos, tesoros en piedras, pulidas y en bruto.

Cálices y vasos de oro, carísimas vasijas del comedor real, miles de talentos de plata, grandes cantidades de utensilios finos, que habían sido saqueados por Gizerico en Roma. Entre otras, se veía vasijas del templo judío, saqueado por Tito, candelabros de siete brazos del santuario, carradas de pergaminos encerrados en delicados cilindros, entre ellos había evangelios germanos, cubiertos de piedras preciosas.

Solemnemente se desplazaba ese mar de incontables riquezas por el foro de Teodosio, al lado del Tetrapión, hacia el mercado de Constantino. En la iglesia de la Amada Señora, los magnates se desprendieron sus blancas túnicas y vistieron sus trajes de corte. De allí sacaron las insignias imperiales; ante todo una finísima cruz, un gran cetro de oro y por último el lábaro, estandarte. A derecha e izquierda formaban cordón los corredores y exclamaban: “¡Por muchos años!”

Cuanto más se acercaban al circo, tanto más aumentaba el griterío y se apiñaba la gente. Todos se admiraban, todos

POZDRAV IZ SANTIAGA

Čas je da se oglašim. Dne 29. novembra smo bili posvečeni v duhovnike 24. salezijancev. Slovenca sva bila dva: g. Sočak, ki se nahaja že na delu v Linares, in jaz, ki sem zopet, vsaj do konca leta, v našem zavodu "El Patrocinio" katerega vi poznate.

Nepopisljivi so bili vtisi med posvečenjem in posebno med prvo sveto Mašo. Med toliko sreče sem slutil globoko dvojno božalo. Prvo je bilo moja nevrednost pred toliko božjo milostjo: kot n'koli, sem takrat. zarazumel kaj pomeni: "Magnificat anima mea Dominum... ki se je ozrl na svojega ničnega hlapca".

Globoko sem nato občutil nesrečo naše domovine in svojih domačih. Spomnil sem se na svoje, na ljubo in že precej postarano Mamo, od katerih že dve leti novic nimam. Ne poznam njihove nesreče, a vendar vem da mnogo trpijo. Vem, da bi jim bilo v tolažbo, če bi znali mojo srečo, a mislim, da mojega sporočila ne bodo dobili. Uboga Mamica! Spominjam se njihovega obraza ko sem se poslovil pred desetimi leti; koliko so trpeli! Gotovi so bili, da več ne bojo videli na zemlji.....

Pa sem našel tudi tučaj med našimi rojaki ljubeča in tudi materinska srca: pri Wolnerjevih, pri Bečkiju, pri Tadiču....

Vsak dan molim med sv. Mašo za svoje domače, za domovino, za tiste ki so padli za našo zemljo..., za prijatelje in znanke in tudi za Vas g. Hladnik.

se sorprendían ante las riquezas, ante la belleza de los soldados, ante Gelimer y sus parientes.

El cortejo dobló al lado de las lujosas termas, delante de las cuales se abría la gran entrada al hipódromo. Aquí derramó la mano imperial todo el resplandor y el lujo del más grande despota del mundo.

Cien mil personas estaban sentadas alrededor, cien mil aclamaban al César, ubicado bajo un cielo de púrpura, que en un alto palco, sobre un trono de oro, esperaba a Belisar. A su lado estaba la emperatriz, la única en toda la historia univesal que encontró entre las cuevas de ese mismo circo, en el libertinaje y la voluptuosidad, un camino por la arena hasta las gradas que la llevaron al trono. Era bella, no grande, pero ante su cuerpo se hubiera alegrado un artista. En la pálida cara llameaban los ojos, que hipnotizaban, la boca, que anhelaba deleites. Un nimbo de oro ceñía su cabeza. Con los diamantes, que lucía en las orejas, en la frente, en el cuello y en el traje se podría comprar un reino. A su alrededor se apretaban las cortesanas, sólo bellezas, jóvenes patricios, los jefes, sus favoritos y sus guardias.

Cuando llegó Gelimer y vio a Justiniano en su trono, la mar de gente a derecha e izquierda, no lloró ni gritó, sino repitió en voz alta sus únicas palabras: "Vanidad de vanidades, todo es vanidad".

VSESLOVENSKI KONGRES V SEVERNI AMERIKI

Kakor znano je v Sev. Ameriki skoro 300.000 Slovencev, kateri imajo celo vrsto časopisev, zlasti tri dnevnike, kateri vzdržujejo med rojaki tako domovinsko ljubezen kakor tudi zavest skupnosti.

Vpričo sedanjega obupnega položaja domovine in pa neizogibne zahteve naše bodočnosti so se strnile slovenske vrste v obrambo pravic stare domovine, da ne bo prišel naš klic prepozno.

Kakor povsod so tudi v Sev. Ameriki med rojaki razne smeri, tako politične kot kulturne, toda vpričo danega položaja so se pokazali drugačni možje, kot se godi tukaj med nami, krajti sklicali so skupen vseslovenski kongres, katerega so se vdeležile vse narodne skupine brez razlike in se ni oglasila nikaka napetost med desnico in levico, med Kranjci in Primorci, socialisti in klerikalci... Vsi

so složno pokazali eno: svoje veliko srce za bodočnost Slovenije, za katero se je treba oglašati z glasnim krikom pred celim svetom.

V Clevelandu, v Slovenskem narodnem domu, ki je ponosna palača in brez dvoma največičastnejša narodna zgradba našega naroda v tujini, se je zbralo 5. in 6. decembra 522 zastopnikov vseh slovenskih organizacij, društev in zvez iz cele dežele. Po otvoritvi in po zapeti narodni ameriški himni je opravil izbrano molitev za uspeh kongresa mons. Vid Hribar.

Na kongresu je med prvimi nastopil naš rojak, Klevelandski župan Lausche, ki je govoril angleško, nato slovensko; besedo je imel kot zastopnik vlade minister Snoj, kot predstavnik pos'anstva sam minister Fotić, nakar so govorili zastopniki vseh skupin. Posebno povdarien je bil nastop znanega pisatelja in umetnika našega rojaka Luisa Adamiča, ki ima odlične zveze z najvišjimi ameriškimi krogi in je

ROJAKOM V BERISSU IN LA PLATI

V nedeljo 31. januarja boste imeli vsi priliko, da prisostvujete slovenski maši, pri kateri bo zapel avežanedski zbor. Sveto mašo bo imel naš rojak Franjo Šnurer, ki je tam na obisku pri svojem bratu.

Sveta maša bo ob 11 uri v farni cerkvi.

Priliko imate tudi za spoved, in ne pozabite, da je velikonočni čas blizu.

Ta sv. maša je ob enem tudi izpolnjen vsakoletni obisk v Berisso. Ne zamudite torej, rojaki, prilike, da pohitite k lepi slovesnosti!

Uporabim priliko, da Vam želim vesel Božič in Novo leto, da se Vam zahvalim za "Duhovno življenje".

Do sedaj ne vem kam bom moral prihodnje leto. Vas bom pravočasno opozoril.

Vas prosim, da sporočite moje pozdrave, o priliki, našim Prekmurcem, posebno če so nekateri iz Pečarovec, od Fare, sv. Sebeščana.

Sprejmite posebne pozdrave od vdanega Vam
Aleksandra Horvat.

trono. Allí se sacaron la púrpura, el vándalo inclinó la cabeza Belisar y Gelimer siguieron por los peldaños hasta el hacia el suelo. La multitud atronó para saludar a ese tirano que no amaba, al que maldecía a escondidas y a quien creía la personificación del diablo: "¡Lo triunphe, por muchos años!" modulaba en todos los idiomas que se hablaban entonces en la tierra.

También Belisar cavó de rodillas, inútil siervo delante de su poderoso dueño urbis et orbis.

Radován e Iztok estaban parados sobre el andamio, entre los arqueros. El primero desde bien temprano había bebido del buen vino de Epafrodit y estaba de un humor divino. Gritaba con los que gritaban y extendía los brazos. Iztok callaba. Recordaba que poco había faltado para que su padre fuera traído en esa misma forma al circo; así estaría Svarun, el patriarca de los eslovenos, a no ser por la flecha que destruyó a Hilbudi. Y suspiró deseando volver a su hogar y contar en el castillo cómo se procedía con las naciones vencidas, viajar de una tribu eslovena a otra, encender la ira en las almas, la unión en todos los corazones, eterno odio y eterna lucha contra Bizancio. Pero en ese momento el Emperador dió la señal de empezar. Atraron las trompetas, la multitud se estremeció de alegría, en la arena aparecieron dos hermosas cuadrigas.

zagotovil tudi vso svojo pomoč.

V duhu popolne enote so nadaljevale kongresne slovesnosti, katerim so v duhu sledili stotisoči rojakov. Složno so si podali roke za skupno delo in na istem odru in navdšenje vseh zborovalcev so gogovirili: socialist Etbin Kristan, ki je bil izvoljen za predsednika, P. Kazimir Zakrajšek, oče slovenske emigracije, ki je bil izbran za tajnika, Josip Zalar od Kranj. Kat. Ednote je blagajnik; prva podpredsednica je Marija Prislant, predsednica ženske zveze; drugi podpredsednik je od Ameriške bratske Zveze, predsednik Slov. nar. doma v Clevelandu Janko Rogelj. Za častnega predsednika je bil imenovan temu "Slovenskemu narodnemu odboru" pisatelj in umetnik Luis Adamič.

V tem odboru so zastopane vse skupine in vse vodi ena sama želja: pomagati trpeči domovini in ogniti se vsega, kar bi vtegnilo sejati razdor v slovenske vrste.

BOŽJI NAM JE ROJEN SIN...

Lepi so božični prazniki, kakor nam živijo v spominu na one dni, ko smo doživljali Božič kot nekaj čarobnega tako v cerkvi, kakor doma ob jasicah in božičnem drevesu in tudi zunaj v božji naravi, ki pač nikdar ni tako praznična kot tedaj, kadar blesti v snežnih kristalih.

S tistim Božičem pač ne moremo primerjati tukajšnjega Božiča. Saj se zdi človeku nekaj protislovnega, da bi se potil sedeč v omnibusu na poti k polnočnici...

Tisti Božič so nam pač lepe sanje! Morda ga bomo še kdaj doživeli... z gotovostjo pač smemo upati, da ga bomo deležni v vsej lepoti in polnosti v srečni večnosti...

Upajmo tako! Toda, ali je bilo v nas kaj tistega svetega hrepenenja, kaj tiste volje za žrtev in tiste ponižne vere v Gospoda, kakor so jo prvi pokazali svojemu Odrešeniku betlehemijski pastirci? Ali nismo nemara preveč zaverovani vsak v svoje vsakdanje stvari in jep raznik svete noči premalo glasen, da bi resnično vdrl v naše življenje, da bi nas vzdramil iz vsakdanjosti, kakor je pastirje božja svetloba in angelsko petje?

Nič manj ni resnična skrivnost Svete noči za nas, kakor je bila za pastirje! Le da stopi ne pred nas s tako velikim zunanjim sijem! Pa tudi to je, da je življenje premnogih preveč udobno, da bi se v resnici zavedali nujnosti in potrebe večne, nesmrtno sreče, katero daje Gospod Jezus njim, kateri mu poneso v dar svoje srce... Trpin, siromak, potrti, ponižani in pohojeni se zave, kaj je betlehemijski hlevček, kaj je golgotski križ... Komur je dobro, tega ne čuti.

Nekateri rojaki so se pač zavedeli veličine svete noči in doživeli tudi v svojem srcu njeno tolažbo in njeno veselje. Večina je pa doživela Božič le v boljše pogrnjeni mizi, v spominih nekdanjih zimskih božičev in v prazničnem razpoloženju svoje okolice.

Med 10.000 Slovencev, ki živimo v mestu ali zraven njega se je dvignilo na Sveti večer kakih 700, ki so prihiteli k maši polnočnici.

Kako je bilo? Brez dvoma je večina zbranih prihitela s plemenito mislijo v srcu, da na svoj način pokaže ljubezen do Odrešenika. Prav spodobno obnašanje rojakov nam je pričala, da je bilo res tako. Že pol ure pred polnočjo se je nabrala velika gruča ljudi, ki so svečano mirno čakali, kdaj se odpro cerkvena vrata.

Ko so nam jih odprli, je bila cerkev kar takoj polna. V prelepi obliki je stopil pred nas Betlehem v krasnih jasicah, v katerih se uprizarja skrivnost Svete noči.

Točno se je začela maša.

Kdo bi pač mogel popisati, kaj občuti človek, kadar se sproži veličastna svetonočna pesem. So pesmi, katere pojo pevci, ker se hočejo z njimi postaviti; ker hočejo pokazati silo in lepoto glasov. Toda božična pesem je tako topla, tako globoka, tako mehka, da potegne za seboj pevca in slušalca. Pač ni besed, s katerimi bi mogel človek opisati doživetje Svete noči med božično pesmijo.

Zato je bilo marsikatero oko rosno, ko so pevci dali svoje najlepše in najboljšo in zdramili skrivne strune neumrjoče duše tudi v tistih, kateri nimajo nikdar časa, da bi pogledali nad vsakdanje stvari...

O, da bi v vseh zvenela struna duše vsak čas, da bi tako spremili to bedno tavanje skozi solzno dolino v prijeten pohod proti srečni večnosti, kjer bo neprestana sreča, po kateri tukaj tako begotno sanja človeško srce, pa jo najde le tisti, kateri najde ključ do nje pri Odrešeniku rojenemu v uboštvu in mrazu...

Tako je bila slovesnost polnočnice na Paternalu nekaj, kar je treba doživeti, kajti za popis so besede preslabe.

TUDI NA AVELLANEDI

je bil božični praznik veličasten. Sveta maša je bila ob 10 uri. Polna kapela ljudi je strmela ob prelepih jasicah. Še so zveneje svetonocne melodije v obrazih pastircev, pa že se je

oglasila božična pesem, ki je dala božični maši izraz najlepšega praznika, praznika veselja, upanja in ljubezni.

Sveta noč, blažena noč... Pesem je sledila pesmi. Kar ustavila se mi je molitev, tako me je prevzela. Le od kod so se vzeli ti glaski! Pa me je zaskrbelo: kaj pa če ne bodo izpeljali? Pesem je težka! Pač so zaslužili avežanedski pevci častitke. Saj je bilo nekaj izrednega. Vsako leto so napravili čast sebi in Bogu, in veselje zbranim, toda tako doživeto, tako topla nišo zapeli še nikoli, kot to pot.

Polna je bila kapela, da rečem: nabita. Vse je prevzela slovesnost praznika in lepota naše pesmi in kako ne bi človeku seglo vse to do srca, če stopijo pred njega še besede, s katerimi konča evangelij tretje božične maše: "V svojo lastnino je purišel, toda njegovim ga niso sprejeli... Njim pa, ki so ga sprejeli, je dal oblast, postati otroci božji..." Ali smo ga sprejeli? Ali smo med tistimi, ki smo ga odklonili? Ali smo tisti, kateri nimajo zanj ne mesta, ne časa, ne razumevanja,

Le kako bi moglo biti, da bi mi, ki smo se zbrali k tej lepi božični maši, ne odprli resnično naših src Jezusu. Kdo bi pač mogel ravnati kot Herod, kateri je bil v skrbeh za svoje časti in dohodke, češ da jih bo zgubil, če sprejme Odrešenika! Saj se vendar ne da primerjati, niti od daleč ne, vrednosti stvari in užitkov, katerim naj se človek odreče zato, da postane vreden sinovstva božjega; se ne da primerjati z neprecenljivim bogastvom srčnega miru v tem življenju in večne sreče v drugem, katere postane deležen tisti, kdor na zunaj in na znotraj skuša spolniti to, kar so storili pastirci na božično noč, o katerih beremo, kako veseli so se vračali k svojim čredam.

Tako smo razmišljali božične skrivnosti med prelepo pesmijo in toplo molitvijo.

PRI SVTEM ANTONU

Že tretjič smo pohiteli letos tja. Vsako leto nas gre večje število, kajti zares nikjer nismo tako svoji, nikjer nimamo tako lepega prostora, kot v prostornem vrtu šolskih sester, kjer nas vodnjak preskrbi tudi z vodo, kakršne zastoj iščeš v Buenosu.

To pot je bil naš pohod v San Antonio vse drugače lep kot druga leta. Saj smo ponesli s seboj tudi našo novo zastavo in Svetogorsko Marijo. Bilo nas je toliko, da smo tri železniške vozove popolnoma napolnili in še mnogo naših je moralo iskati mesta spredaj v vozovih.

Ko smo izstopili, je bilo ljudi, da je bila kar gneča. Iz pločnika smo morali čez tir in čez cesto, kajti tam šele se bo mogoče zložiti v sprevod, da bomo kot se spodobi za procesijo, stopili do božiepotne cerkve. Ko smo se motali skozi križe, ki čuvajo prehod čez tir, nas je čakalo presenečenje. Z nami je bil to pot filmski operater, naš rojak Gregorij Zidar, ki je našel lepo priliko, kjer nas je dobil vse na muho, da

En San Antonio de Padua. La salida de la iglesia a la tarde.
Intervinieron en la peregrinación 400 personas.

bomo nastopili v filmu. Tako smo se morali zmotati vsi mimo njega. Ko smo srečno prekrizali cesto, smo stvorili procesijo, kateri je šla na čelu svetogorska podoba. Sredi množice, ki je prepevala pesmi in molila rožni venec, pa smo nešli zastavo. Naš sprevod je bil tako nekoliko podoben telovski procesiji doma, ki je stopala med zelenim poljem; tudi mi smo po cesti med poljem kjer ni nobenih hiš, hiteli proti svetišču svetega Antona.

Spet nas je presenetil operater, ki je našel lepo mesto na ovinku, tako da bomo lahko našli vsak sam sebe, kadar se bo film odprl našim očem.

Svečano so zapeli zvonovi, ki smo zavili proti cerkvi. Na pragu pa nas je pričakovalo že mnogo rojakov, ki so nas prehiteli.

Mogočno so zadonele orglje in se oglasila pozdravna pesem, ko smo vstopili v svetišče, kjer se je takoj nato začela prva sveta maša, med katero je zapel paternalni zbor. Zares, kako bi človek ne bil ganjen! Tako daleč od doma, pa nam doni naša pesem! In med tem, ko je rojakom doma prepovedana, nam svobodno razveseljuje srce! Prelepo je bilo njihovo petje!

Med sv. mašo je imel nagovor p. guardian. Ker je bil tisti dan praznik sv. Družine, je bila njegova beseda o tej preveliki zadevi človeškega življenja. Saj je družina tista iz katere raste blagoslov in prokletstvo za stariše, za narod in za bodoče rodove.

V sedanjem času, ko so premnogi tako zelo pozabili na božje resnice, so prezrli tudi to, da je človeško srce nagnjeno k slabemu, da otrok potrebuje skrbne vzgoje, plemenitega zgleda, prilike za žrtvice in za vršitev ljubezni do svojih bratcev in setric.

Prav malo je tistih družin, v katerih vlada pravo razumevanje za veličino življenjske naloge, katero družina ima! Zato je pa danes tako malo družin srečnih! Zato pa danes lahko rečemo da mladine sploh ni! Kje naj bi bila sploh mladina, če pa nima pred seboj nikakih idealov; če pa nespametni starši ali drugi odrasli ljudje že otrokom čekajo neslanosti in dražijo v njih spolne nagone s tem, da jim kvasijo o "novio" in "novia". Le kako naj bo iz take mladine kdaj zrastel kaj vreden rod, če pa so že v njihovih nedolžnih srcih davno zadušili ideale, za katere se mora človek boriti, s katerimi se mora sam sebe obrazovati in zavojevati, da bo iz njega kdaj človek, v katerem ne bo žival vladala, temveč pamet! In kadar bodo ta negodna mladina očetje in matere, od kod naj bodo vzeli vzgojno modrost za svoje otroke.... Zato se vidi po nekaterih naseljih tako počestno mladež, ki ni nič boljša od psa, ki laja v vsakogar, ki ga vidi na cesti.

Zato je danes tako strašno potreba svetu prevdarka o sveti nalogi krščanske družine, kakor je samostanski predstojnik tako lepo povedal v svojem nagovoru.

Le škoda, da tistih naših rojakov, katerim bi bila tista pridiga najbolj potrebna ni bilo zraven, kajti tisti se boje cerkve, ker se boje resnice, katera bi jih preveč v živo zadela!

Sledila je nato druga maša, pred katero je spregovoril g. Hladnik. Povdaril je tudi on misel družine, najprej ljubezen in hvaležnost do naših družin, iz katerih smo izšli, nato pa sveto dolžnost do tistih, katerih člani smo. Nadalje pa je

opozoril, da smo tudi vsi Slovenci ena družina. Kot taki si moramo biti: kot bratje in sestre. Gorje družini, kjer se oni med seboj zavidajo in izigravajo! Prokletstvo je to. Prav taka složnost kot v oni družini mora vladati tudi med vsemi otroci enega naroda.

In kakor se strnejo vsi člani družine v trenutku velike žalosti okrog mrtvaškega odra svojih najdražjih, tako je tudi dolžnost nas vseh, da se v uri nepopisnega trpljenja našega naroda čim najbolj tesno strnemo, da bomo ob uri potrebe in prilike dokazali, da smo zvesti in vredni otroci naroda iz katerega smo izšli in kateremu smo toliko dolžni!

Med sveto mašo je zapel avežanedski zbor. Ali bo obvladal cerkev ali ne, to je bila skrb, kajti zbor ni močan, cerkev je pa velika. Pa so nas tako presenetili, kakor tega ni nihče pričakoval! Prelepo so zapeli na Božič doma, toda pri sv. Antonu je bila njihova pesem še popolnejša, še bolj mila, tako da so pokazali tudi Prekmurci s svojim zborom, da se postavijo lahko pred katerokoli občinstvo in bodo odnesli častno ime!

Po končani maši je bilo pozorišče romanja na velikem vrtu, kjer smo našli prostora v prijetni senci, kjer so si posamezne skupine po svojem okusu pogrnile mize, med tem ko je Tone Ličen pripravljajl pečenko.

Vročje je bilo, pa smo bili žejni. Goseilničar se pa nam ni obnesel. Imel je pijačo. Tekla je, toda hladila ni! Na srečo nas je bolj zadovoljila hladna voda, katero je ves čas črpal vodnjak iz globine.

Tudi pečenka se je počasi omečila in nasitila lačne.

Med vsem tem je bilo pa slišati veselo pesem iz vseh strani.

Ob 15 uri se je po napovedanem programu vršil sestanek za dekleta, na katerem se je zbralo 50 mladenk, ki so z zanimanjem poslušale besede o prepomebnih zadevah, ki so bile snov sestanka.

Sledila je nato popoldanska molitev, na kar smo stopali spet v lepem redu na postajo in spet napolnili ves prostor, ki so ga imeli za nas pripravljenega.

Bilo nas je na povratku na vlaku 295. Gotovo pa je potovalo kakih 100 ljudi še z drugimi vlaki in vozili, tako da nas je bilo letos v San Antonio kakih 400.

Lansko leto so nekateri pozabili, da je treba dati tudi zgled spodobnega obnašanja. Letos pa je bilo obnašanje naših ljudi tako vzorno, da ni imel nihče niti najmanjše prilike, da bi se kaj pritožil. Bilo je z nami tudi nekaj gostov. Eden njih je menil: ¡Que gente más culta! Fuí otras veces con peregrinaciones a Luján, pero siempre hubo líos. Esta vez no faltó nadie respeto a nadie, ni chico, ni grande. Yo quedé encantadísimo.

Ob priliki tega lepega romanja smo pa ostali dolžni zahvaliti našim dobrim sestram, ki nam dajo na razpolago vse, tako da pohitimo k njim, kot da gremo na lastni dom. Če je njim v veselje, da jim prinesemo nekaj slovenskega sonca v San Antonio, je pa za nas spet prav to posebna privlačnost sv. Antona, da najdemo tamkaj naše dobre sestrice, ki nam tako prijazno ponudijo vse, kar imajo in se z nami povešale!

Upajmo, da se bo prihodnje leto spet ponovil ta naš lep praznik.

Obrnite se v vseh pravnih zadevah na našega prijatelja
spretnega advokata

Victor E. Clement

ABOGADO

Estudio: SAN MARTIN 233. IV.

Horario: 10—12, 15—17.

Telef. 33-6435: 63-3253

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

OPAZOVALEC

ZAZELJEN OBISK

smo dobili. Prišel je iz čne čast. g. FRANJO ŠNORČEK, saezijaneec, nas rojak iz Prekmurja, ki je pred 2 leti imei novo maso v Santiagu, letos pa je prišel napraviti tudi svojemu bratu in sestri to veselje, da sta mogla prisostvovati njegovi maši tukaj. Prišel je 23. januarja zvečer iz Čile. Takoj smo razglasili novico in naslednji dan se je zoralo vse, kdor je le mogel priti; pevci so napravili v naglici kar so mogli, da je tako naš rojak doživel 24. jan. med svojimi ožjimi rojaki in osebnimi znanci nepričakovano veselje. Do solz je bil ganjen on in nas je tudi do solz ganila njegova ljubeznjiva beseda in ganljiv trenutek prvega srečanja z bratom v mašniški obleki.

V nedeljo 31 jan. bo imel sv. mašo v Berissu, kamor bo pohitel tudi pevski zbor.

7. febr. pa bo imel sveto mašo in tudi popoldanske litanije na Avellanedi med rojaki, med katerimi bo tisto nedeljo preživel njim in sebi v veselje.

Tudi 14 febr. bo imel on mašo na Avellanedi ob 9.30 nato odpotuje nazaj v Čile.

KOPALNA OBLEKA

Nagotni kult je čimdalje drznejši. Ze na splošno pada zavest dostojnosti in si nagova dovoljuje čimdalje več svobode. Kljub tolkkravni skusnji starišev, kako težavno je vzgojiti otroke v duhu prave sramežljivosti in dostojnosti; kljub nesetnim sozvam, ki jih točijo nad stito nedolžnostjo, je vendar toliko starišev, ki ne storijo dovolj za to, da bi si njihovi otroci ohranili čut za dostojnost in sramežljivost. Potem se pa ogasijo še zdravniki, ki pravijo, da otrok potrebuje sončno kopal (baño de sol) in da naj hodi napoli nag...

Iz dvorišča otroci kmalu gredo na cesto. En zgled potegne za seboj druge in tako bo kmalu cesta polna nagih otrok in tudi mladine.

Pa je neslanost tisto o potrebi nagote... In če je kdaj zdravnikovo naročilo v resnici utemeljeno, naj se vsaj nikar ne dovoljuje otrokom hoditi med ljudi v kopalni obleki!

Kako naj ima taka mladina čut sramežljivosti, če pa se navadi letati okrog napoli gola! Potem, ko bodo veliki, bodo nesramno žalili čut dostojnosti in poniževali svojo in tujo nedolžnost.

Pazite torej stariši in ne dovoljajte vašim otrokom nikdar med ljudi in ne na

V Rozariju je tudi nagle smrti končal življenje

Ignac Vodopivec

doma iz Komna na Vipavskem.

V Argentino je prišel pred 16 leti in je bil zelo dober delavec, ki si je kmalu privarčeval, da je poklical svojo družino sem in so si ustanovili prijeten dom. Toda sreča mu ni bila mila. Oboljel je na živcih in je trpel neozdravljivo tri leta. Ta bolezen ga je spravila v grob.

18. decembra je zatisnil oči.

Na poslednjem potu so ga spremili mnogi rojaki, med katerimi je bil zelo priljubljen in so vsi z njim sočustvovali.

Za rajnim žaluje žena Emilija, hčerka Slavka, sin Milko ter 3 letna hčerka Ester. Tukaj živi tudi njegov brat Ciril, v starem kraju pa ima mnogo sorodnikov.

cesto, če niso spodobno oblečeni. In če se součijo, nikar ne dopuščajte, da se družijo z drugimi otroci, da se ne bo zgodilo kako ponujsanje, ki bo neprimerno več kvarno za dušo otroka kot more sončna kopei njegovemu telesu koristiti!

DR. GREGOR GOJIMIR KREK

Smrt je ugrabila enega naših najodličnejših umetnikov in znanstvenikov, dr. Gregor Kreak, v starosti 67 let. Bil je prvi generalni tajnik akademije znanosti in umetnosti in profesor na ljubljanskem vseučilišču. Bil je eden naših največjih duhov a poju znanosti in umetnosti ter prizan tudi v mozemstvu. Bil je dopisni član Slovenskega inštituta v Pragi, kralješke akademije znanosti in umetnosti v Zagrebu in ko je bil leta 1933. v Ljubljani ustanovljena akademija znanosti in umetnosti, je bil med prvimi imenovan za renega člana in je prevzel tudi posle prvega generamega tajnika.

Dr. Gregor Kreak je bil rojen leta 1875. v Gradcu in je študiral pravo. Leta 1918. je bil že viš. sod. svetnik in dodeljen novo ustanovljenemu viš. dež. sodišču v Ljubljani.

Leta 1920. je bil imenovan za rednega profesorja rimskega in državlanskega prava na univerzi v Ljubljani.

V glasi se je že kot g.mnazijec odlikoval in je že takrat komponiral nekaj manjših glasbenih komadov. O Prešernovi stoletnici je uglasbil "Pod oknom", za bariton in klavir. Od 1901. do 1914. je urejeval "Nove akorde". Njegove skladbe so vsebinsko tehtne in oblikovno dovršene.

Tudi v vrhovnem zakonodajnem svetu je sodeloval od leta 1920. naprej in si pridobil tudi tam velikih zaslug.

INDUSTRIJA V JUGOSLAVIJI

Turško časopisje poroča, da Nemci z vsemi silami delajo na tem, da bi germanizirali Jugoslavijo in prevzeli vsa njena industrijska in druga gospodarska podjetja. Na različnih krajih so uvedli nadzorništvo ter privedli v deželo v ta namen 40.000 Nemcev za gospodarske nadzornike v industriji, trgovini in poljedelstvu. Ti izkoriščevalci so dobro plačani in uživajo velike ugodnosti v dobavah hrane in drugega potrebnega.

NEMSKI JEZIK V BEOGRADU

Beograjsko Novo Vreme poroča, da bodo vsi uradniki, ki se v najkrajšem času ne nauče nemškega jezika, odpuščeni. V šolah posvečujejo nemškemu jeziku dvakrat toliko časa nego srbsčini, iz česar je razvidno, da nameravajo uvesti nemščino tudi v Srbiji kot uradni jezik.

9000 SLOVENCEV so pa odpeljali spet Nemci iz Gorenjskega in štajerskega, ne-

Nesrečna smrt je zadela

Alojzija Štolfa

starega 27 let, doma iz Šute pri Komnu. 12. jan. zvečer ga je do smrti povozil vlak v Floresu.

13. jan. so ga njegovi sorodniki in znanci spremili na Čakarito k zadnjem počitku.

Za njim žalujejo tukaj 3. strici in 3. tete ter več bratrancev ter sestričen; doma pa zapušča mater, 2 brata, 3 sestre in mnogo drugih sorodnikov. V Ameriko je prišel pred 12 leti.

Maša bo zanj na Paternalu 21. februarja.

znano kam, menda na Poljsko in na Rusko.

V LJUBLJANI je glad. Zelenjava je 3 krat dražja kot v Rimu in tako tudi druge stvari. Mleka je komaj kaj dobiti.

V DOLNJEM CEROVEM pri Gorici je zadela smrt narodnega odpadnika, fašističnega občinskega odbornika (od 1923) IVANA PRINČIČA, starega 63 let. Dva neznanca sta prišla ob 10 uri zvečer v njegovo hišo in sta mu odmerila smrt s štirimi strelji, nakar sta zginila. Tudi pet sinov njegovih je zapisanih fašistov. Vsi domačini jih radi odpadništva mrzé. Podobni dogodki so kaj pogosti v deželi.

PRIMORSKI SLOVENCİ V JUGO-SLOVANSKI ARMADI

Minister Franc Snoj je prejel brzojavno obvestilo, da je v Middle East-u zopet 2,000 Slovencev iz Primorske vstopilo v jugoslovansko vojsko. Tudi ti slovenski fantje iz Goriske, Trsta in Istre so bili mobilizirani kot italijanski vojaki — sedaj pa se bodo pod jugoslovansko zastavo borili proti svojim tlačiteljem za osvoboditev svoje domovine.

V jugoslovanski vojski na Bliznjem Vzhodu je sedaj že blizu 5.000 Slovencev iz Primorske. Okrog 800 jih je že uvrščenih v redno jugoslovansko vojsko pod poveljstvom Slovenca, polkovnika Proseca. Nad 2.000 se jih vežba v Južni Afriki v Rodeziji in sedaj jih je znova vstopilo 2.000.

Naši Primorci so znova dokazali svojo odločno voljo, da hočejo v Jugoslavijo. To je tudi najboljši odgovor grofu Sforzi in vsem onim, ki še nečejo tega priznati in uvideti.

† V Estanciji San Juan je zatisnil oči 84 letni Leonardo Pereyra, častitljiv starček, vzoren oče in napreden Argentinec, lastnik mnogih estancij, med katerimi je bila najlepša San Juan, katero smo lani obiskali na povratku iz Berissa in kamor smo bili letos namenjeni, toda radi raznih zaprek ne bo mogoče izvesti načrta.

Za vedno je zatisnil oči

Štefan Hajdinjak

star 43 let.

Tudi on je hitel v svet, da bi preskrbel svoji družinici boljše življenje, toda kmalu ga je zadela bolezen, ki je ovirala njegove lepe načrte več let. Pozneje se je opomogel, poklical sem svojo družino in so živeli vzorno življenje krščanske družine. Na nesrečo je prišel v tako delo, ki je njegovemu že slabemu zdravju škopalo rani grob.

Izdihnil je 24. jan. in je bil naslednji dan položen k večnemu počitku v spremstvu mnogih rojakov in po domačem običaju. Pokopala sta ga č. g. Hladnik in č. g. Kisilak.

Za njim žaluje žena, dve hčeri in en sin, še vsi mladoletni.

Doma je bil pokojni Štefan iz Bogojine v Prekmurju, kjer žalujejo za njim bratje in sestre in drugi sorodniki. Doma ima še eno hčer.

Bratovščina Rožnega Venca bo napravila zanj sv. mašo v nedeljo 14. febr. na Avellanedi.

KOČEVJE je bilo pozorišče raznih krvavih dogodkov lani od maja dalje. Tudi tam je bila razglašena "Svoboda Slovenija", kakor je bila napovedana za 13. maja, ko so Italijani naglo pobegnili iz večne podeželskih krajev. Sledila je nato invazija velikih italijanskih armad, ki so severno strle junaški odpor slovenskih bojevnikov, ki proti tankom niso imeli drugega kot puške in bajonete ter pesti. Sledilo je nato pobijanje ujetih četačkov in talcev.

DVA DUHOVNICA. V besnem sovraštvu do vsega slovenskega so Italijani dali prijete tudi kočevskega kaplana **STANKA SKVARČA**, ki je bil doma iz Vrhnike in je kaplanoval že več let med Kočvarji. Vojno sodišče ga je obsodilo na smrt in je bil ustreljen v Ljubljani. Poročali smo že, da je bil ustreljen tudi 86 letni upolnojni župnik **EPPIH**, ker je obsodil živinsko postopanje oblasti in je dal odvezo četnikom, kateri so bili usmrčeni.

V **BEOGRADU** so bili ustreljeni obenem s **SLAVKOM SAVINŠEK**, znanim pisateljem in inšpektorjem ministrstva financ tudi **FRANC LUKMAN**, kapitan jugoslov. vojske ter **VRABEL**, državni uradnik.

"**ZARJA SVOBODE**", eden izmed treh tajnih časopisov, ki izhajajo v Sloveniji poroča 1. junija zanimive podatke o razvoju dogodkov v mesecu maju, ko je cela Slovenija vstala kot en moč, da se osvoboditi nasilnikov. Po vsej deželi je šel glas, da je sila osišča strta. Pojavili so se pakati, ki so napovedali ustavitve vseh obratov in prometa za 10. maja. Za 13. maja so tajno razglasili mobilizacijo vseh moških od 15 do 50 leta. Ko so Italijani za to zvedeli, so naglo pobegnili iz Notranjske, (Lož, Stari Tig), iz Kočevskega, Žužemberka, Bele krajine in še drugih krajev. Važno središče uporov je bil Logatec, kjer so bile osumljene in obsojene kot prevarne tudi mnoga dekleta, ko je spet dobila fašistična oblast vajeti v roke.

Podrobni popis se nanaša na loško dolino (Stari trg). V **LOŽU** so postavili "Polihomisarja", ki je objavil osvoboditev Slovenije in dal stroga navodila za ohranitev reda. Prepovedal je plenjenje in pljančevanje. V **GRAHOVEM** se je za "polihomisarja" podpisal Florjan Notranjski, za poveljnika pa Slavko Smeli.

Tri dni je vladala "svoboda", nakar so partizani naglo zapustili Stari trg in Lož, ter kraje prepustili "narodni zaščiti", katera je bila naslednji dan že v boju z italijanskimi tanki, s katerimi so navalili iz vseh strani. Morali so se umakniti proti **PUDOBU** in **MARKOVCU**, kjer so jim prišli za hrbet Italijani iz **MALÉGA VRHA** in **BLOŠKE STRANI**. Padlo je 11 fantov, katere so Italijani strašno razmrčarili v svojem besu, da jih sploh ni bilo mogoče spoznati drugače kot po obleki. Tudi oni so imeli mnogo mrtvih.

PRI **GRAHOVEM** sta padla 2 in 5 je bilo ranjenih, Slovencev je bil eden ubit 2 ranjena.

Lovarjeva hiša je bila porušena z artilerijo, tri hiše so močno poškodovane, mnogo je pogorelo. Prebivalstvo je deloma nobegnilo s partizani, nekateri pa so se 18. maja vrnil.

Nato so pa fašisti iskali "komuniste" vsepovsod, kjer se je dalo kaj odnesti. Vse so openili, kar je bilo živih in vrednosti, med tem ko so divje rjovel, stre-

Lep Božič je p.aznoval Luis Šeruga, ki je v krogu svoje družine in prijateljev slavil 25. dec. odplačilo poslednjega obroka dolga na prijaznem domu, ki ga ima na Piševru

ljali ljudi vse vprek med jokom in zaiganjem domov.

Ko so v Ložu, dokončali, so drli Italijani proti Pudoču in Iga vasi. Oplenili so vasi: Vrhnika, Polica, Nadlessek, Podcerkev, Dane, in Gornje jezero. Večino moških, katere so dobili, so pobili ali odpeljali s seboj.

Nato so divjali nad vasjo **OTOK**, ki so jo porušili z granatami, češ da so našli v stoipu strelivo. Odpeljali so vse moške (30), v kolikor niso bili preje pobiti.

TALCI... TALCI...

(Posneto iz št. 6 ilegalnega časopisa "Zarja Svobode", ki izhaja v Ljubljani.)

Okupatorji streljajo talce brez prestanka. Nekaj časa so še objavljali število ustreljenih, brez navedbe imen, sedaj pa tudi usmrtimev več ne javljajo. Slovenci padajo vse vprek. Brez črta na vero in politično mišljenje. Okupator ne dela med nami nobene razlike. Okupator pozna samo Slovence, ki jih hoče iztrebiti. V ta namen zlorablja vsak najmanjši povod. Na pokopališču kopljejo grobove kar naprej.

V zadnjem tednu so v Ljubljani streljali vsak dan od 8 do 10 talcev. Njih ime na je težko dognati. Med drugimi so bili ustreljeni inž. Fedran, inž. S. gel, uradnik **OUZD**, Pihler, svetnik železniške direkcije in kaplan Skvarča iz Kočevja.

V **MARIBORU** so v enem tednu od 24. do 31. maja ustrelili 120 talcev iz Spodnje štajerske. Med ustreljenimi so bili Konrad Grlic, znani šolski olimpijski telovadec in načelnik Sokola v Celju, Bratomil Rebek, sin znanega voditelja obrtnikov v Celju, Koren Lojze, živinodavnik iz Mozirja in Golob, sin mizararskega podjetnika v Gaberju pri Celju.

STRAHOTNE VESCTI IZ SLOVENIJE

London, 5. novembra (Radio-brzjavka "New York Times-u") — Jugoslovanski krogi v Londonu so dobili danes vesti iz Slovenije, ki poročajo, da so Nemci v preteklem mesecu ustrelili v Mariboru 172 talcev.

Nemci so izvršili te morije v znak maščevanja za uničenje vojaškega tovarnega vlaka, katerega so uporniki pognali v zrak. Glavna železniška proga iz južne Nemčije v Trst, ki gre skozi Slovenijo, veže nemške orožarne z Italijo. Skozi slovenske pokrajine gre dnevno najmanj 3 vlakov, ki tvorijo orožje za prevoz preko moria v Severno Afriko za preskrbo Rommelove vojske.

United Press poroča iz Londona, da so Nemci v zvezi z ek-plozijo na istem vlaku ustrelili tudi 150 talcev v Glu-u (brezdvomno tiskovna pomota, najbrže Ptuj ali pa morda Celje.)

Računajo, da je bilo v Sloveniji do konca meseca avgusta t. l. postreljenih 2.500 talcev.

(Zdaj: Maribor 172 — Ptuj 150 — Krašnja preko 50 — Sv. Jurij 50 itd.)

ODLOČNOST SLOVENCEV V DOMOVINI

"Pobratim", eden izmed tajnih in illegalnih časopisov v Sloveniji piše v svoji številki z dne 1. junija naslednje:

"...Odklono odklanjamo vsak poskus megenih samoodločb, nimamo ne časa ne volje, da bi se šele odločali, reševali...

Nismo pozabili kam nas je privedel koroški pibscit, zavedamo se, da nam je le Maister rešil Maribor in švabič Notranjsko! Povračila ne bomo prosili za zeleno mizo. Naše represalije bodo — naša zemlja! Naše represalije ne bodo začasne — temveč bodo za vekomaj!

V očiščenem ozemlju ne priznavamo več nikakih manjšin. Kolonizirali ga bomo z domačini iz gosteje naseljenih krajev. Poklicali bomo pod domači krov našo veliko izseljensko družino in ji omogočili dostojno življenje na rodni grudi!"

NEMSKO KRŠENJE MEDNARODNEGA PRAVA

Jugoslovanska vlada v izgnanstvu je izvedela danes, da Nemci zdaj celo z lakoto poskušajo prisiliti slovenske moške na nabor in vpoklic v nemško vojsko. V istem cilju izvajajo na ljudstvo najhujši teroristični pritisk.

Nacistični gauleiter Rainer v Sloveniji je izdal povelje, da Slovenci, ki ne bi hoteli na nabor za nemško vojsko, ne bodo smeji dobivati nobene hrane.

MOZIRJE

Na glavnem trgu kraja Mozirje so javno ustrelili pet mladeničev, ki so se bili odtegnili naboru, češ, da so "dezerterji", njihove rodbine pa so bile poslone v izgnanstvo. Na Gorenjskem so vzeli za talce številne rodbine mladeničev, ki so zaradi nabora pobegnili v gozdove.

VOJNI VRT V ZVEZDI

Med mnogimi drugimi mestnimi zemljišči je bila letos tudi vsem Ljubljancem ljuba Zvezda spremenjena v vrt ter spomladi zasajena predvsem s krompirjem.

Podžupan comm. dr. Salvator Tranchida si je v četrtek zjutraj ogledal kopa-nje krompirja ter z velikim zadovoljstvom poslušal poročilo vodstva mestne vrtnarije.

ČETRTRA ZIMA

"Kaerntner Zeitung" poroča, da se je Koroška Zbornica sestala v prisotnosti predstavnika berlinske trgovske zbornice. Gospodarski svetnik Koroške je poročal o pripravah za četrto vojno zimno povdarjal, da je potrebno, popolnoma vključiti gospodarstvo Gorenjske v Rajh, tako da bi bila z vsem svojim bogastvom na razpolago vojnemu gospodarstvu Rajha, s katerim naj bi se Gorenjska čimprej in čim popolneje združila.

GOEBBELSOV ZEMLJEVID BALKANA

Bern, Švica, 3. novembra (ONA). — V zadnji izdaji nedeljskega časopisa "Der Bund", glasila propagandnega ministra Jožefa Goebbelsa, je objavljen zemljevid Balkana, iz katerega se da sklepati, da v Berlinu madžarskih in bolgarskih meja (na ozemlju, katero je Nemčija darovala tej dvojici svojih hlapcev) ne smatrajo končno veljavnim.

Dočim so Dalmacija, črna gora in Slovenija, katere je vključila Italija v svoje meje, označene kot "Italija" in kraji pod nemškim jarmom kakor na primer čehoslovaška, Galicija in Ukrajina kot "Nemčija" je ozemlje, katero so zasedli Madžari, označeno le: "pod madžarsko administracijo". Tudi ozemlje zasedeno od Bolgarov je označeno le: "pod bolgarsko administracijo".

GUERILSKI BOJI SE RAZŠIRIJO NA MORJE

London, 4. novembra. — Iz krogov jugoslovanske vlade prihajajo zanimive vesti o četniških bojih, ki so zdaj prešli tudi na morje in v dalmatinskem območju Jadrana privedli do precejšnjih uspehov.

Guerilci uporabljajo največ ribiške ladje, oborožene z majhnimi topovi in celo zaplenjene oborožene čolne s pripravami za torpediraje. Delujejo v bližini obale po vzorcu starih gusarjev.

Potopili so že manjšo italijansko trgovsko ladjo, ki je prenašala tehnične čete in zalagala dalmatinsko pristanišče Makarska ter italijansko trgovsko ladjo, ki je tvorila olivno olje za prevoz v Italijo. Prva ladja je bila potopljena s torpedom, druga v bližini dalmatinskega otoka Korčule z ognjem iz topov majhnega kalibra.

Na neki drugi italijanski ladji so vozili v Italijo talce, ki so se uprli, pometali laško posadko in stražo v vodo ter se vrnili z ladjo nazaj na otok Veliko. V znak maščevanja so italijanske čete vpelele vse hiše na otoku in popolnoma izropale prebivalstvo. Italijani so bili vzeli omenjene talce zaradi izgedov, ki so izbruhnili na otoku, ko so Italijani rekvirirali zaloge olja.

VPOKLICANI NA HRVAŠKEM SE UPIRAJO

Paveličeva mobilizacija traja že nekaj dolgih mesecev. Vpoklicanci so se javili komaj 20%. Pavelič stalno preti z represalijami v svojih časopisih ali izgleda, da brez paha. Sedaj so celo spremenili zakon o ustrojstvu vojske in mornarice in spremenili tudi nekatere člene vojnega za-

konika, da bi na ta način prisilili vpoklicance, da se prijavljajo v vojaško službo. Zadnji rok je bil določen za 1. julij. Sedaj orožniki lovijo vpoklicance in jih poskušajo z orožjem prisiliti, da se uvrstijo v ustaško vojsko. Na več krajih je prišlo do krvavih spopadov. Večina vpoklicancev pa se zateka v vrste zelenega kadra. Poučeni krogi mislijo, da je že nekaj deset tisoč kadrovcov po hrvaških in bosenskih planinah.

El finadé Marcos Pertzovsky, dueño de la imprenta donde se imprime "La Vida Espiritual" hace cinco años.

OSEBNI PROMET Z LJUBLJANO POPOLNOMA USTAVLJEN

Poročano je že bilo, da je Ljubljana obdana z žico, in da je le nekaj malega prehodov odprtih, ki jih nadzirajo miličniki. Vsak kdor prihaja ali odhaja iz Ljubljane mora imeti posebno propustnico, ki jo izda ljubljanska kvestura. Kdor potuje z železnico in se misli zadržati v Ljubljani, je izpostavljen najrazličnejšim mučnim preiskavam, ki trajajo včasih po nekaj dni ne glede na to ali ima potni list in druge potrebne listine v redu.

NA VSAKIH 50 M STRAŽA

Diplomatski potnik, ki je pred nekaj dnevi prispel iz Rima pripoveduje, da je od Trsta dalje opazil na vsakih 50 m železniške proge stražo. Njegov vlak je spremljala skupina 30 vojakov vse do hrvaške meje. Na različnih mestih v Sloveniji je ob progi opazil utrjena gnezda strojnic. Straže je opazil tudi po vsem de-

lu Srbije. Na srbskem delu proge je bilo v vsakem vagonu po 20 nemških vojakov.

UVEDBA LAŠKE ZAKONODAJE V SLOVENIJI

Na področju Slovenije so Lahi uvedli laško zakonodajo. Ukinili so vse prejšnje zakone. Ta ukrep je izval med prebivalstvom mnogo negodovanja, ker je povzročil celo vrsto zmešnjav, ki jih ni mogoče urediti z enim samim podpisom.

SPODNJA ŠTAJERSKA IN GORENJSKA STA POLNI RANJENCEV

V Maribor, Ptuj, Celje, Rimske Toplice, Rogaško Slatino, Konjice, na Bled, v Kranjsko goro, v Bohinj, na Jesenice, v Kranj, v Radovljico, v škofjo Loko, in v Kamnik je prispelo v zadnjih tednih veliko število nemških ranjencev in rekonvalescentov. V glavnem so jih nastanili v šolska poslopja. Generani major Hornung in gauleiter Thimel sta obšla vse večje gorenske kraje in odredila v posameznih občinah, koliko postelj morajo preskrbeti za ranjence. Mariborska bramborska standarta, ki oskrbuje bolnišnice v Mariboru je rekvirirala v mariborski okolici vsa razpoložljiva ležišča za namestitev ranjencev.

BEGUNCI IZ PORURJA PRIHAJAJO NA ŠTAJERSKO

Na Južno štajersko je prišlo že polno družin iz Porurja. Zaradi velikega navala so prehranjevalne pailike zelo težke, tako se vsaj pritožujejo v Radgoni in Slovenskih goricah.

IZ GORIŠKEGA

Poročilo z dne 5. avgusta 1942.

PRI VASI PODGRADIČ ob cesti od Sv. Vida na Nanos je dne 22. julija oddelek guerilcev napadel italijansko vojaško kolono. Ubit je bil en italijanski oficir in 6 vojakov ter nekaj ranjenih. Guerilci so se po uspelem napadu umaknili, pustili pa so na licu mesta enega svojega mrtveca. Bil je to 18-letni fant doma iz vasi Podgrič. Italijani so nato vas Podgrič popolnoma razdejali, zgorelo je 21 hiš z ostalimi gospodarskimi poslopji. Na licu mesta so ustrelili 6 sorodnikov omenjenega padlega guerilca.

PRI VASI DOBRAVLJE je bil dne 15. julija ubit karabinjer. Italijani so nato zažgali dve hiši ter odpeljali v konfinacijo 21 mož in fantov, župnika pri Sv. Križu, Simčiča Andreja pa so pretepli.

Dne 2. avgusta pa so Italijani aretirali dva slovenska duhovnika in to dr. Klinca, župnika v Vel. žabljah in Simčiča Andreja, župnika pri Sv. Križu na Vipavskem.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devcto

HOTEL IN RESTAVRACIJA "PACIFICO"

ANTON BOJANOVIC

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.

Blizu Retira! V centru mesta!

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

TIENDA "LA PALMA"

Vse potrebno za perilo in razne potrebščine za moške, ženske in otroke!

Ne bo Vam žal, če se oglasite.

JOSE BOZICH

GÜFRA 1462 PINEYRO

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

Krščanska socijalna načela

SKUPNA ALI ZASEBNA LAST?

Leon XIII obravnava nadalje kvarne posledice, katere bi sledile preureditvi sveta na osnovah brezbožnega socializma.

Zato je, neoziraje se na krivico, povsem očitveno, kakšna bi bila zmešnjava in nered pri vseh slojih in kako trda in zoprna sužnost državljanov bi temu (t. j. socializmu) sledila. Prosta bi bila pot do medsebojne zavisti, sovraštva in nesloge, nujno bi se posušili viri blagostanja, ker bi nedostajalo spodbude za nadarjenost in spretnost posameznikov. In tista namišljena enakost bi ne bila drugega, kakor enako bedno in nizko stanje vseh ljudi brez razlike.

Iz vsega tega se jasno vidi, da moramo povsem zavreči oni nauk socializma, naj se lastnina spremeni v skupno imetje, ker škoduje celo tistim, katerim naj bi pomagal; on nasprotuje naravnim pravicam posameznikov in spravlja v nered dolžnosti države in splošni mir. Ko iščemo olajšanje za ljudstvo, naj velja torej in predvsem moramo smatrati to kot temelj: da je treba neokrnjeno ohraniti zasebno lastnino. Ko je le-ta ugotovljena, bomo obrazložili, kje najti iskano sredstvo, ki naj bi pomagalo.

Kakor hitro bi prenehala zasebna lastnina, "bi bila prosta pot", kakor pravilno pripominja papež, "do medsebojne zavisti, sovraštva in nesloge". Vidimo sicer dan za dnem v vsakdanjem življenju prepire glede mojega in tvojega, toda še neprimerno večji bi bili prepiri, če bi tega mojega in tvojega sploh ne bilo, če bi vsi imeli enako pravico do vseh zunanjih dobrin. Pri zeleni mizi je lahko govoriti o popolni enakopravnosti vseh ljudi, toda življenje je docela drugačno. Bila bi možna ta papalna enakopravnost vseh ljudi, če bi ljudje bili med seboj enaki po duševnih in telesnih zmognostih, enaki po zdravju, po nadarjenosti, po pridnosti, po izobrazbi, po skušnji in zlasti, če bi imeli tudi vsi ljudje enake potrebe. Vsakdo, ki življenje pozna, ve, da temu ni tako, zato bi v slučaju skupne lasti morali nastati prepiri vseh z vsemi.

Kakor nas učita skušnja in zgodovina, je običajno človek, ki ima zasebno last, četudi tudi majhno, prijatelj reda in miru, in obratno. In to je tudi povsem logično. Kdor hoče sam v miru uživati svojo lastnino, mora nujno drugim dovoliti enako pravico. Kar se pa tiče prepиров, ki imajo res premnogokrat svoj vir v nerazločevanju med mojim in tvojim, tega ni kriva zasebna lastnina, ampak pokvarjena človeška narava.

Glas iz Ognjene Zemlje

Iz Čile piše sestra Gabriela, ki je bila preje v Buenos Airesu v bolnici Ramos Mejía. Odpotovala je 13. sept. 1942.

Punta Arenas, 29. XI. 1942.

Že večkrat sem začela Vam pisati a nisem skončala. Kakor že s tega lahko sklepate da nisem za pisarenje. Pa vseeno bi rada Vam sporočila kako mi gre tukaj na daljnem jugu. Tam pri Vas se potite od vročine, a tu vse do danes še ni bilo nič kaj toplote. Radi tega ni sadja, ki ga je tam v obilici. Še celo ljudje niso kakor bi bilo treba. Vse je nekam majhno in rahitično, izvzemši naše Dalmatince, ki so pa najboljši ljudje tukaj. Če bi sodila tukajšnje prebivalce po naših uslužbencih, bi rekla da so sami komunisti na tem koncu sveta. Seveda nimajo o pravem komunizmu niti pojma. Seveda bi bilo nam sestram veliko lažje za naš misijon, če bi imeli drugačne ljudi, tako se je pa nam treba zelo paziti v vsem, ni tako kot je v Buenos Airesu ali sploh v Argentini. Da če mislim nazaj mi postane zelo dolgčas. Z druge strani mi je pa v veliko tolažbo, ker imamo dobre duhovnike-salezijance, ki so nam zelo naklonjeni in jih lahko kličemo kadar je potrebno. Imamo veliko misijonskega dela: spreobrnitev, krstov, prvih sv. obhajil od-

Dokler ne bo mogoče s svet spraviti sebičnega samoljubja, tako dolgo o skupni lasti sploh ni vredno govoriti. Obdržala se je skupna last le v prvih krščanskih občinah, dokler je v njih vladal komunizem ljubezni, in ohranja se še dandanes v katoliških redovih.

Nezmisl skupne lasti se kaže tudi v tem, kakor uči papež, "ker bi se nujno posušili celo viri blagostanja, ker bi nedostajalo spodbude za nadarjenost in spretnost posameznikov". Zakaj to? Zato, ker je le zasebna last tisti splošni in trajni nagib za človeško delo. Vedeti moramo, da daje zemlja to, kar potrebujemo za življenje, le tistemu, ki trdo dela. "V petu svojega obraza boš jedel svoj kruh" (1 Moz. 3, 19) je splošna postava, ki velja za vse ljudi in za vsako delo. Človek se običajno bolj nagiba k lenobi, kakor k delu in le ozir na lastno potrebo more to oviro trajno premagovati. In le tedaj dela z veseljem, če ve, da bo sad dela njemu samemu pripadel.

Vsak dobro ve, da ni vsako delo enako in da so nekatera dela celo zelo neprijetna in zoprna, ki pa kljub temu morajo biti storjena. Kakor nitro dospe človeška družba do višjega razvoja, nujno nastane potreba delitve dela. Prisilna določitev poklicev s strani države bi ne samo povzročila nešteto zgrešenih poklicev, temveč bi bila tudi neznočno suženjstvo in povod neštetim pritožbam in preprirom, posebno s strani tistih, ki bi jim pripadli težavnejši in nižji poklici. Potrebna je torej neka sila, ki človeka nagiba, da opravlja in izvršuje tudi težka in zoprna dela, potrebna je neka sila, ki človeka brez vsake zunanje sile vleče k primernemu poklicu in sicer na tak način, da so vsi poklici, ki so družbi potrebni, tudi primerno zasedeni. Ta sila pa more biti le potreba, kateri mora biti zadoščeno, in le upanje na uspeh, katero obodvoje nujno predpostavlja zasebno lastnino. Kar dela privlačnost v fizičnem svetu, to napravi potreba in upanje na uspeh v družabnem redu, ti dve sili sta, ki ljudi veežta eden na drugega in povprečno vsakega človeka privedeta na mesto, ki najbolj odgovarja njegovim nagnenjem in zmognostim. Res je tudi dandanes premnogo zgrešenih poklicev, deloma po lastni krivdi dotičnikov deloma tudi po krivdi razmer v človeški družbi. Toda če bi ne bilo zasebne lastnine, bi poklicev ali sploh ne bilo in bi tedaj bila splošna zmešnjava, ali pa bi se število zgrešenih poklicev pomnožilo v neskončnost.

Ne torej skupna last, ampak zasebna lastnina, izvedena do zadnjih potankosti, ki bi slehernemu, ki dela, zagotovila tudi poln iznos njegovega dela, to je nauk delavske okrožnice o lastnini.

raslih, cerkvenih porok,

Prečastiti gospod, sem še dolžnica za Duh. Življenje, ki sem ga že tudi sem dobila. Bog Vam povrni za Vašo pozornost. Prosila Vas bi, da ga mi pošljate nadaljno, saj je edini list, ki iz njega zvemo kako "žalostno" novico iz drage domovine

Drugo leto je tu 100 letnica ustanovitve Magallanesa, mogoče se bo tudi Vam zahotelo priti tu na jug, da bi videli Punta Arenas, ki je tako podobno našemu Jadrano. Leta 1945 bo pa Evharistični kongres. Bog daj, da bi prišlo do tega. Preč. g. Maroša je pa zelo delaven in goreč duhovnik in zelo zaposlen, je pač Slovenec. Se vidimo zelo malo. Škoda, da ni naših slovenskih misijonarjev, da bi prišli sem. Prevz. g. škof so nam rekli, da jim bi dali takoj eno župnijo, če bi prišli.

Kdaj neki bo zasijala zarja miru, ki ga tako želimo, zlasti pa še naši bratje in sestre v domovini, ki izumirajo pod sovragovim mučilnim orožjem.

Veselilo me je, da ste poromali v našo baziliko M. M. na katero se spominjam tako pogosto.

Za danes dovolj, ob drugi priložnosti kaj zanimivega. Če imate slučajno kaj izvodov "Slovenskega lista", bi bila zelo vesela če mi jih pošljete, da bi me brale (ne prosim novih ampak že prebranih). s. Prudencia Verbič, hči krščanske ljubezni.

"Slovenska Krajina"

17. jan. se je vršil občni zbor, za katerega je vladalo veliko zanimanje. Društvo ima za seboj že 3 leta delovanja in se lahko po pravici reče, da uspešnega dela, kajti zbranega ima že čez 2000 \$ kapitala, razdelilo je čez 600 \$ bolniških podpor in ima 97 rednih članov.

Ob priliki triletnice društva je občni zbor sprejel predlog, da se dovoli za čas treh mesecev prilika, da lahko pristopi za člana, klor želi, brez pristopnine, ki znaša 3 \$.

Zato dajemo na znaje vsem rojakom, da naj se prijavijo in prosijo za sprejem. Do 17 aprila je sprejem prost pristopnine.

Delovanje posameznih odsekov je bilo razvidno iz poročil odbornikov.

Zelo lepe uspehe je dosegel dramatski odsek, katerega predsednik je bil Martin Kustec, režiser pa Adalbrt Preininger.

Odsek je dal štiri komične prireditve, ki so občinstvo čez vso mero zadovoljile. Režiser je dokazal ne le spretnost oderskega podajanja, temveč tudi uporabno vrednost igralcev, kajti na izredno posrečen način je razdelil vloge.

Pevski odsek je vodil Franc Bojnc, petje pa je vodil pevovalja Ciril Kren. Pevski zbor je letos dosegel zavidljive uspehe. Ob nastopu na poslednji prireditvi 26 dec. je dosegel zbor v narodnem petju višek svojega dela. Velik korak naprej je storil zbor tudi s cerkvenim petjem, posebno ob priliki obiska k sv. Antonu, kjer je avežanecski pevski zbor očaral s svojim popolnim uspehom.

Knjižnično delovanje je bilo majhno.

Poročilo blagajnikovo je izkazalo, da je blagajnik Jurij Dravec z vestno natančnostjo vršil svoje delo in s pomočjo pomočnika Štefana Ritoperja sta imela v vzornem redu računsko knjigo in zadevo članarine.

Predsedniško poročilo je oddal Luis Šeruga, ki je bil izvoljen za podpredsednika na lanskem občnem zboru in je prevzel predsedstvo po odstopu predsednika Adalberta Preiningerja.

Povdaril je zasluge bivšega predsednika in se zahvalil za izkazano zaupanje.

Tajnik je bil Ivan Hozjan, ki je skrbno vršil svoj posel.

Sledilo je poročilo nadzorstva, v katerem je bilo dano priznanje vsem društvenim funkcionarjem, ker so tako nesebično vršili svojo nalogo, in odobrilo račune in knjige, ki so bile pravilno vodjene.

Posebno priznanje je zahtevalo nadzorstvo od občnega zbora odstopivšemu predsedniku Adalbertu Preiningerju, ki je bil ustanovni predsednik, ki je spravil društvo s svojim neumornim delom na zavidno višino in kateremu je zato "Slovenska Krajina" dolžna posebno priznanje.

Ker so bile nepotrebne in krivične govorice krive odstopa bivšega predsednika, zato je bilo v nadzorniškem poročilu po-

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

BELGRANO 2280

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Pasco 431

Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560.

JUGOSLOVANSKO DRUŠTVO "Samopomoč Slovencev"

VABI

cenjene rojake, rojakinje, prijatelje in simpatizante našega društva na zabavo otvoritve svojih novih društvenih prostorov v ulici CENTENERA 2249, ki se vrši v SOBOTO 6. FEBRUARJA ob 9 uri zvečer.

Sodelujejo vsa naša prijateljska društva s svojimi pevsкими zbori, solo-spevi itd.

K obilni udeležbi vabi

ODBOR

sebeno povdarjeno opozorilo, da naj bodo člani bolj prevdarni s svojimi besedami, da ne bodo delali krivic in razdirali ali ovirali s tem delo društva.

Sledile so nato volitve, za katere so bile predložene tri liste. Po nekoliko razburjenih besedah so se v vzornem redu višile tajne volitve, v katerih je dobila lista Šeruga 34 od 60 oddanih glasov, tako, da je bil Luis Šeruga izvoljen za novega predsednika.

Upajmo da je s tem napetost tudi dokončana, kajti taka mora biti postava, katera naj vlada v društvu! Saj je bilo ustanovljeno za skupnost in ne za predsednika in ne za nobeno osebo. Skuposti mora služiti torej z delovanjem vseh sil. Tisti, kateri so dobili zase večino, so dolžni izkazati se vredne zaupanja: tisti pa, kateri so ostali v manjšini, naj dokažejo, da je res njihov namen korist javnosti in bodo pač neglede na osebnosti mislili in delali za narod, za društvo in tako dokazali, da je bilo resnično njihovo govorjenje, da jim je res za skupne koristi.

Tako pričakujemo, da bodo vsi društveni odseki, ki so v preteklem letu želi tako lepe uspehe, strnili svoje najboljše moči in v novem letu stopili še korak dalje.

Še eno je potrebno povdarka.

Nekateri člani ne poznajo razlike med načelstvom in nadzorstvom društva.

Načelstvo je vodstvo društva, ki dela in daje delu pobudo. Nadzorstvo pa samo skrbi zato, da je delovanje v skladu s koristmi društva, članov in pravil. Zato je povsem brezpomembno za delo odbora in delovanje društva, kdo je v nadzorstvu. Interes vsakega dobrega člana pa je, da so v nadzorstvu osebe, ki vedo kaj je njihova naloga.

Še eno je povdarka potrebno: V društvenem delu, ki naj bo res blagodat za člane, ne sme biti nikakih osebnih nasprotovanj in tistega guča: "če je tisti poleg, pa jaz ne bom". To ni društvo, to je pajdašija! Društvo je pa ravno v tem, da vsak gre čez svoje osebne predsodke in simpatije ali antipatije, ter prizna vsakomur pravico, katero sebi zahteva in da nikar prerad ne verjame tistega, kar mu kdo čez koga pravi.

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires